

III Premi de Narrativa Curta per Internet "Tinet" (Premis Ciutat de Tarragona 1999)

Biografia *i altres contes*

Col·lecció Narrativa - 5

BIOGRAFIA i altres contes

III Premi de Narrativa Curta per Internet «Tinet»
(Premis Ciutat de Tarragona 1999)

Cossetània
EDICIONS

Aquest llibre recull diversos contes
premiats o seleccionats en el
III Premi de Narrativa Curta per Internet «Tinet»
dins dels Premis Ciutat de Tarragona de 1999,
convocats per Òmnium Cultural i per la
Fundació d'Estudis Universitaris Ciutat de Tarragona.
El Jurat estava constituït per
Jordi Beltran, Margarida Aritzeta, Francesc Valls,
Jordi Ferré i Joan-Magí Margalef.

Primera edició: febrer del 2000

Edita: Edicions Cossetània
C/ Germans de Sant Gabriel, 16, 2n 2a. 43800 VALLS
Tel. i fax: 977 60 25 91
e-mail: imatge9@tinet.fut.es

Disseny i composició: Imatge-9, SL

Fotografia de la portada: Pere Queralt

Impressió: Gràfiques Moncunill, SL

ISBN: 84-89890-54-4

Dipòsit legal: T-40-2000

BIOGRAFIA

Sergi Escolano Pérez

Guanyador del III Premi de Narrativa

Curta per Internet «Tinet»

Com cada matí, l'Álvaro Díaz es dirigí cap a la biblioteca. Ja feia dos anys que s'havia jubilat i tenia tot el temps del món per dedicar-se a la seva gran passió: la lectura. Gairebé no perdia el temps en tonteries com menjar o dormir, només el suficient per poder viure i no caure malalt. Ja no tenia amics ni família, però tampoc els necessitava; els seus amics eren Alonso Quijano, Ulisses, Hamlet, Robinson Crusoe, el Capità Nemo...

Cada dia, a l'hora d'obrir la biblioteca, ell ja era allà, esperant impacientment per entrar al seu paradís particular. Es passava tota la jornada llegint i quan arribava l'hora de tancar, treia algun llibre en préstec per poder seguir llegint a casa. Per descomptat, on vivia no tenia ni ràdio ni televisió.

Aquell dia, l'Álvaro Díaz buscà algun llibre a la tercera prestatgeria del pis superior. No buscava res en particular, es deixava guiar per l'atzar, encara que, determinista com era ell, estava convençut que l'atzar no existia i que el seu deambular pels passadissos de la biblioteca corresponia a alguna crida imperceptible que li feia algun llibre en

concret. En aquesta ocasió la crida la va fer un gran llibre de color vermell amb grans lletres daurades. El seu curiós títol era: Vida d'Álvaro Díaz. Volum I. Li va fer gràcia que d'alguna manera el seu nom estigués escrit en aquella biblioteca que tant estimava i va sentir una gran curiositat per aquell personatge que es deia igual que ell. Qui devia ser? Un conqueridor de les Amèriques? Un jesuïta del segle XVII? Un pícaro a l'estil del Lazarillo de Tormes? Mai no havia sentit a parlar d'un altre Álvaro Díaz, encara que podia ser un nom bastant comú.

Allà mateix, dret davant de les prestatgeries, va obrir el llibre. En cap lloc figurava ni l'autor ni l'editorial, però va ser un detall que no li va semblar gaire important. El va obrir per la primera pàgina (mai no havia fullejat cap llibre pel mig o pel final, els llibres s'havien d'assaborir des del començament) i va començar a llegir: "Álvaro Díaz va néixer a un petit poble de la província de Conca anomenat Alcántara de la Sierra el 18 de juny de 1927. Era el petit de tres germans. Els seus pares, Claudio i María..." Álvaro tancà ràpidament el llibre, fent un soroll que no passà inadvertit a cap lector de la sala. La gent el mirava amb estranyesa. Estava blanc com el marbre, tenia el front ple de suor, gairebé no podia respirar i el cor li batejava a una velocitat altíssima. Aquell Álvaro Díaz del llibre era ell. Va decidir seure en una de les cadires que restaven buides, la que estava més allunyada de qualsevol altra persona. Va estar uns cinc minuts amb la mirada fixa a l'infinit, intentant recuperar la calma i fer tornar a la normalitat les seves constants vitals.

Quan es va recuperar una mica el va tornar a obrir, aquest cop, i contravenint una regla inquebrantable que

havia observat durant més de seixanta anys, per una pàgina a l'atzar. Va pensar que la anormalitat del moment feia normal i lògica l'acció que estava fent, s'havia de cerciorar ràpidament de si era ell realment el protagonista del llibre o no. Va llegir: "... a aquella escola. Els professors no entenien la seva passió per la literatura i pretenien que jugués amb els altres nens. Mai no li va agradar jugar, ni li agradaven els companys d'escola, encara que de vegades fingia que gaudia d'aquells estúpids jocs que..." Va passar uns quants fulls i continuà llegint: "... per les seves baixíssimes notes. No entenia (ni feia cap esforç per intentar entendre) les matemàtiques. Les trobava carents de sentit. Aquell tirànic professor, Don Matías, l'obligava a abandonar apassionants lectures per fer inútils operacions. Per què havia de calcular a quina hora es trobarien un tren que surt de Barcelona a les 8 hores i un altre que surt de Madrid a les 9 hores? Ja que es parlava de trens, no era molt millor llegir alguna aventura a l'Orient Express? Va pensar que sempre odiaria el professor que el va estar amargant durant quatre anys amb els seus trens, però anys més tard el va oblidar..." Era veritat, l'havia oblidat malgrat l'odi que li havia tingut. Definitivament era la seva vida la que estava escrita en aquell llibre. Com podia ser, això? Si mai hagués vist la televisió, hauria pensat que li estaven fent una broma a algun programa de càmera oculta i hauria mirat per tot arreu per descobrir on podia estar l'aparell que l'estava gravant, o potser s'hauria imaginat que es trobava a la Dimensió Desconeguda, però ell mai no sabia de l'existència de cap d'aquestes dues possibilitats.

Va tancar el llibre i va decidir llegir-lo pas a pas. Com que aquell era el primer volum va buscar el segon i fins i

tot el tercer, però no els va trobar. Va preguntar a la bibliotecària, l'única persona amb la qual havia intercanviat més de deu paraules en els últims dos anys, i ella li va respondre que mai no havien tingut un llibre amb aquell nom. Allò li va semblar molt estrany i ja estava a punt d'ensenyar-l'hi per mostrar-li el seu error, quan va pensar que si no era al registre se'l podria emportar a casa per sempre. Quan acabés el primer volum ja buscaria el segon; segurament estaria, com el primer, perdut en alguna de les innumbrables prestatgeries.

Es va emportar el llibre a casa i allà el va llegir amb avidesa. Davant dels seus ulls va passar tota la seva vida. Molts dels fets que hi eren escrits ja no els recordava, sobretot els de la infantesa, i fins i tot n'hi havia alguns que els ignorava, com que la Isabel, l'única dona que havia estimat i a la qual no es va atrevir a confessar-li el seu amor per por a perdre-la per sempre, havia estat bojament enamorada d'ell. Quan va llegir allò sobre la Isabel es va aturar. On devia ser aquella dona? Encara estaria viva? Continuaria sent la dona d'aquell empresari que se la va emportar a Amèrica? Va intentar imaginar com hauria estat la seva vida al costat de la Isabel. Es va entristir molt i va intentar consolar-se pensant en totes les lectures que hauria hagut de deixar de banda si s'hagués casat i hagués tingut fills. Va seguir llegint. Va plorar quan va llegir la mort dels seus pares, i quan unes pàgines més endavant es va assabentar que la Isabel també havia mort.

La temptació de passar a les pàgines del present i també a les del futur era fortíssima, però la va vèncer. Havia decidit assaborir a poc a poc aquella meravella que el destí havia posat a les seves mans, paladejant cada instant, cada detall. Li preocupava el seu final, però el va tranquil·litzar

veure que era un llibre molt gruixut i només era el primer volum, la qual cosa indicava que tindria una llarga vida.

Els dies van passar i va continuar la seva lluita contra la fam i la son. Estava a punt d'arribar al moment present. Va llegir: "Com cada matí, l'Álvaro Díaz es dirigí cap a la biblioteca. Ja feia dos anys que s'havia jubilat i tenia tot el temps del món per dedicar-se a la seva gran passió: la lectura. Gairebé no perdia..." Aquell era el dia que va trobar el llibre. Va llegir com el va trobar, com se'l va emportar d'amagat a casa i com el llegia meravellant-se a cada frase que fos ell el protagonista d'un llibre de debò. Es va plantejar el dubte de si va decidir llegir el llibre des del començament perquè això ja estava escrit i no tenia cap altre remei o estava escrit perquè ell decidiria amb tota llibertat llegir-lo des del començament i si no hagués estat així s'hauria escrit una altra cosa. Estava massa cansat, nerviós i ansiós com per parar-se a perdre el temps en pensaments filosòfics. Els seus ulls destrossats i injectats en sang van continuar llegint.

El present era cada cop més a prop. Estaria realment escrit el seu futur? El seu cor batejava cada cop més ràpid, anava a aconseguir allò que cap mortal havia aconseguit abans: saber amb certesa el seu futur. Un atac de cor el va fulminar en aquell precís moment. La tensió, la inanició i la manca de son havien pogut amb aquell fràgil cor. L'Álvaro Díaz va morir sense poder llegir: "Un atac de cor el va fulminar en aquell precís moment. La tensió, la inanició i la manca de son havien pogut amb aquell fràgil cor. L'Álvaro Díaz va morir sense poder llegir: "Un atac de cor el va fulminar en aquell precís moment. La tensió, la inanició i la manca de son havien pogut amb aquell fràgil

cor. L'Álvaro Díaz va morir sense poder llegir: “Un atac de cor el va fulminar en aquell precís moment. La tensió, la inanició i la manca de son havien pogut amb aquell fràgil cor. L'Álvaro Díaz va morir sense poder llegir: “Un atac de cor...”

IDENTITAT

Pilar Foix i Latrilla

Accèsit del III Premi de Narrativa

Curta per Internet «Tinet»

Feia ja cinc o sis dies que s'hi passejava de puntetes, i sempre la reconeixia en tots els missatges, signés amb el nom que fos. N'utilitzava molts per despistar, però tenia uns tics tan especials, escrivint, que s'ho passava bé descobrint-la sota mil personalitats inventades. Per primer cop va gosar respondre-li un missatge amb la por del novato, de l'ignorant que no sap ben bé què passarà. Per fer el joc més morbós va signar amb un nom d'home i li va dirigir un missatge provocador. Què s'havia cregut aquella tia! Sempre insultant tothom com si fos la reina del fòrum!

Va prémer “enviar” i va tancar l'ordinador. Es va preparar amb molta calma un plat de raviolis farcits d'espàrrecs amb una salsa al pesto i va engegar la tele per tal de sentir un murmur de fons. L'espantava adonar-se del seu propi silenci, arribar a ser conscient de la seva solitud. Es va omplir la copa amb un rioja de gran qualitat que havia trobat, remenant, en una bodega de l'Escala el darrer cap de setmana que s'hi va acostar cercant espurnes del seus records.

La bodegueta en qüestió no l'havia vista mai, abans. Passejava per un carrer que recordava haver recorregut mil

cops en bicicleta amb el Sergi, quan de sobte, la va veure allà al davant. Era una botiga petita i bruta; insignificant i absurda, allà al bell mig d'un paisatge tan estimat, però se li va fer tan estrany de no recordar-la que es va decidir a entrar-hi. Hi havia cent prestatgeries mal distribuïdes en unes parets fosques i brutes. La pols tapava el nom de les etiquetes i les ampolles semblaven sortides del celler més antic i pudent de la comarca. I entremig de tanta pols i tant d'oblit, les va veure. Eren sis ampolles de Viña Ardanza Gran Reserva 1987, el vi preferit del Sergi, i no es va poder resistir a comprar-les. Fet i fet li varen cobrar com si fos el vi de taula més begut de la comarca i per tres mil peles se les va endur totes. Ara, mentre mastegava el vi amb la calma de qui sap què beu, no va poder evitar de recordar-ho.

Cada nit, quan arribava aquella hora i ja no tenia l'excusa de la feina per omplir la seva vida, quan el telèfon deixava de sonar, el mòbil es descarregava i es trobava cara a cara amb el seu dolor, li entrava de sobte l'enyor del passat. Hauria desitjat convertir-se en una nena petita, arraulir-se en els braços de la seva mare i poder plorar a cor ple. Però ja no n'era, de petita, la mare havia mort feia anys i no havia pogut plorar encara des d'aquell fatídic dia en què el Sergi va desaparèixer en aquell accident d'aviació. Mai no varen trobar el seu cos i aquesta era una de les seves assignatures pendants: mai no havia tingut un cadàver a qui enterrar.

Es va servir la tercera copa de Rioja, tot i dient-se que, a aquell ritme, el vi no duraria ni un parell de setmanes, i es va prendre la pastilla per a dormir, que es prenia cada nit a la mateixa hora des de feia ja un any.

Un any! Era incapaç d'esbrinar com havia pogut sobre-

viure durant tot un any amb aquell pes a l'estómac, amb aquella angoixa que la despertava cada matí molt abans que sonés el despertador, amb aquella sensació de buit total que l'envoltava les vint-i-quatre hores del dia. La sorprenia profundament adonar-se que en tres-cents seixanta-cinc dies havia estat incapaç de vessar una sola llàgrima tot i sentir l'immens dolor que sentia.

Es va aixecar per anar-se'n a dormir, però a mig camí va canviar d'idea i va tornar a l'estudi. Va engegar l'ordinador mecànicament, i es va trobar, sense pensar-ho, dins el fòrum. De sobte, alguna cosa va sonar dintre seu, com si algun fantasma es despertés d'un llarg son. Aquella noia, la Mercè, havia contestat el seu missatge. El va obrir impacient i s'hi va trobar, com era d'esperar, un munt de despropòsits i d'insults, però en lloc de molestar-se va sentir dintre seu com una nova força, alguna cosa que l'empenyia a contestar, que li permetia vessar una mica de la ràbia i la impotència que sentia. Va teclejar sorollosament, tot i escopint verí sense pensar en el que escrivia. Quan va prémer "enviar" se sentia alleujada. Havia derivat en aquella imbècil una part de la frustració que la consumia, i se sentia tranquil·la.

Aquella nit va dormir com no ho recordava. L'endemà, només llevar-se i mentre la cafetera jeia al foc esperant que sortís el cafè, es va connectar de nou. Es notava nerviosa, com excitada, i les seves expectatives es varen veure recompensades: la tal Mercè havia tornat a respondre.

Durant tres o quatre dies es varen intercanviar missatges insultants, prepotents i maliciosos, fins que l'altra li va escriure que s'havia d'estar molt sol i amargat per escopir bilis d'aquella manera. Quan ho va llegir es va quedar astorada.

La dona aquella tenia raó: estava descarregant en ella tota la seva frustració, tot el seu dolor... però, qui era aquella dona? Quina culpa en tenia del que sentia? Qui li donava dret a tractar-la així? Era cert que la Mercè es passejava per allà insultant tothom, que era irrespectuosa i amoral, però potser ho feia de conya; potser els altres la coneixien i li seguien el joc... En canvi, ella, s'hi havia abocat de ple. La maltractava epistolarment, la feia objectiu de la seva burla, del seu cinisme... del seu dolor. Hi va estar rumiant durant tot el dia i aquell vespre, tan bon punt va arribar a casa, es va preparar una copa d'aquell vi, que per cert ja s'estava acabant, i va engegar l'ordinador decidida a excusar-se.

Li va escriure un missatge molt llarg que després va haver de repetir parcialment quan es va adonar que hi havia unes limitacions i no hi cabia en una sola carpeta, i per primer cop, després d'un any, es va desfogar. Li va explicar a aquella desconeguda el motiu de la seva desesperació i es va quedar molt més tranquil·la.

L'endemà, quan es va llevar, va preferir no connectar-se, per por de trobar-se la burleta d'aquella dona davant els nassos. Ja en tenia prou de patir, no podria suportar la crítica d'algú a qui ni tan sols coneixia. Es va dir a ella mateixa que no hi tornaria, però al vespre, en arribar a casa, no va poder resistir la temptació i s'hi va connectar. La va sorprendre agradablement el missatge de la tal Mercè qui, en un aire molt maternal, la consolava tot i convidant-la a compartir amb ella els seus sentiments més íntims. La noia es devia sentir realment important oferint el seu consol a un home desesperat i es veia sincera; a qui li importava que ella no fos en realitat un home? No va voler desfer l'encant i la va contestar.

Durant tres mesos allò es va convertir en un nou al·licient per a la seva vida. Quan s'aixecava del llit, de bon matí, el primer que feia era connectar-se, i quan arribava al vespre a casa, després de treballar, hi tornava. Va deixar de prendre's les pastilles per dormir quan es va adonar que podia fer-ho sense. Va treure la fotografia del Sergi que havia amagat en un calaix, i la va posar sobre el moble del menjador. Per primer cop va ser capaç d'endregar papers, remoure records i desar fotografies a l'àlbum, sense que el pes del dolor que sentia l'ofegués. De mica en mica va anar acceptant l'absència del Sergi com el terrible accident que havia estat, com el buit dolorós que representava, com la crua realitat que era.

Una nit, sobre les tres de la matinada, es va despertar envaïda per l'angoixa. Primer varen ser uns sanglots tímids, després unes petites llàgrimes i finalment tot el dolor que portava dins va anar sortint en forma de crits, plors i gemecs. Ja no va tornar a dormir aquella nit. Va regirar els armaris de dalt a baix, va fer paquets amb la roba del Sergi, va llençar totes aquelles coses que li feien mal, i va desar les altres en els llocs que volia que ocupessin en la seva vida. De bon matí va portar la roba a la parròquia del barri, les bosses d'escombraries als contenidors més propers i va llençar les pastilles per dormir al fons de la farmaciola.

Aquell cap de setmana va tornar a l'Escala. Es va inscriure en el mateix hotel on havia passat el seu viatge de noces amb el Sergi i es va obligar a sincerar-se amb ella mateixa. Es va adonar que havia estat capaç de superar el dolor que l'embargava i que ho havia fet precisament parlant-ne amb algú a qui no coneixia. Va aprofundir en els seus sentiments fins arribar a ser conscient que, d'alguna manera, s'havia

enamorat poc a poc de la Mercè, d'aquella noia a qui mai havia vist ni sentit; d'aquelles mans que teclejaven paraules a l'altra banda del seu ordinador. La sorpresa de haver-se enamorat d'una dona, però això només va confirmar-li que les persones s' enamoren de les persones; ni tan sols del seu sexe. Va decidir que quan tornés li escriuria el darrer missatge. El més sincer de tots. Es va imaginar la sorpresa de la Mercè quan li descobrís els seus sentiments, i fins i tot la ràbia que podia sentir quan sabés que el seu amic era en realitat una amiga. Ho va trobar cruel, i egoïstament no desitjava fer-ho. S'havia acostumat tant a parlar-li, a llegir-la, a compartir amb ella tantes coses... però havia de ser honesta, havia de dir-li la veritat, encara que amb això la perdés.

Dilluns al matí, abans de marxar a la feina, li va escriure. Primer li va explicar el que sentia per ella, el procés pel qual havia arribat, sense saber-ho ni voler-ho, a estimar-la. Després va venir la confessió més cruel: li va dir que era una dona.

Va passar un dia terrible; se sentia culpable per haver enganyat la Mercè, es penedia d'haver decidit dir-li la veritat, però en el fons s'adonava que no hi havia sortida; que no tenia més alternativa que fer-ho.

Quan va arribar a casa, va passar de llarg de l'estudi. Es va preparar el sopar amb la seva copa de vi, però va ser incapaç de tastar res. Havia de connectar-se, havia de comprovar si la Mercè li havia respòs. Per una part desitjava que no ho hagués fet, volia evitar-se la crueltat del seu rebuig, però, per altra banda, necessitava saber que ella ho havia llegit. L'espantava adonar-se del que representava allò. Es trobava perduda. Havia estat parlant amb algú que no

sabia qui era. No tenia res que li pogués donar seguretat: no en coneixia el nom, l'adreça ni el telèfon. No tenia coneixement de cap dada a la qual aferrar-se. Si la Mercè no responia, o simplement desapareixia del fòrum, ella no en sabia mai més res. El dret a la intimitat, l'anonimat que li proporcionava el navegar per un fòrum com aquell, sempre li havien semblat fantàstics. Ara, aquells suposats avantatges es tornaven en contra seu. No tenia possibilitat d'accedir a aquella persona que s'havia convertit en algú tan important. Se sentia desvalguda i espantada, però tot i vençant la part d'ella mateixa que l'empenyia a no fer-ho, es va connectar.

La resposta al seu missatge va aparèixer de sobte a la pantalla. No s'ho podia creure! El títol li va posar la pell de gallina: “Jo també t'estimo!”, deia, i el signava la Mercè. Es va quedar astorada, els dits tremolosos, sense gosar d'obrir el missatge. Com podia ser? Li estaria prenent el pèl? Seria una altra persona qui hauria contestat per tal de fer-li la punyeta? A la fi es va decidir, va prémer el botó dret del ratolí i es va posar sobre la frase “obrir en una nueva ventana”, va tornar a prémer i va tancar els ulls. Durant uns minuts no es va sentir capaç d'obrir-los i llavors es va adonar que la por que l'havia embargat durant tant temps en el passat, s'estava obrint pas de nou en la seva vida. “No ho puc consentir, altre cop” es va repetir un parell de vegades, i va obrir els ulls.

Davant seu va aparèixer la carpeta amb el títol “Jo també t'estimo!” i dins el missatge només hi havia tres paraules. Tres úniques paraules que varen fer que els seus ulls tornessin a obrir-se a les llàgrimes, tres paraules que li varen retornar l'esperança, tres úniques i meravelloses

paraules que va llegir un cop darrere l'altre fins que va poder assaborir-ne el significat. Tres úniques paraules que deien: “Em dic Marc”.

MENUTS AL BRANDI

Xavier Virgili Abelló

“Ooooooooooooooooooh...Sooole mio!” sonava a un volum moderat pels altaveus del menjador, estratègicament dissimulats darrere d’unes torretes. El suau soroll de l’aire condicionat es barrejava amb la veu de Pavarotti i de pas li refrescava la gola. Vuit de setembre a la una del migdia, gran inauguració; havia nascut un nou restaurant italià al cor de Manhattan. “Nicoletto” era el nom de l’avi patern de Giovanni Maestrazzo, fill d’uns calabresos que emigraren a la gran illa feia ja molts anys. Ell mai havia visitat la bóta, però la portava al cor, la sentia profundament en el seu interior; era tot un italià.

Després de treballar de flequer, d’ajudant de pelleter, saxofonista en un club, taquiller al metro, cambrer d’un prostíbul, encarregat d’un supermercat i recepcionista en un hotel, Giò havia aconseguit el seu gran somni. Després d’estalviar com una formiga, de passar privacions, de plorar tantes i tantes nits pensant en el seu objectiu, per fi el tenia davant seu. El seu propi restaurant.

Va omplir el local de flors i llaços. A les parets hi havia penjat fotografies de paisatges de la Calàbria i de calabresos de començaments de segle. Tot era perfecte, simplement

meravellós. A la petita cuina tot relluïa com si el sol s'hagués posat a cada una de les cassoles, a cada centímetre quadrat d'acer inoxidable.

A la una i vint-i-cinc minuts entrava el primer client. Era un home gras, baixet; portava un vestit negre molt elegant, de marca. Suava i semblà sentir-se alleugerit quan els efectes del climatitzador li arribaren a la cara xopa. S'assegué a una taula individual situada en un racó. S'afluixà lleugerament el nus de la corbata i amb un mocador planxat i plegat s'eixugà la suor de la calba. Ja més tranquil començà a repassar la decoració, escrutant-la lentament, comprovant que, efectivament, es tractava del primer dia que obria al públic. Giò l'observava des de la cuina amb la respiració agitada. Una lleugera tremolor a les mans delatava l'estat de nervis que li produïa veure el seu primer client assegut per fi en una taula i disposat a dinar.

S'arreglà el davantal blanc i la gorra, arrufà el nas i aspirà aire amb totes les seves forces. Obrí d'un cop precís i decidit els portalons de la cuina i amb gràcia italiana els deixà enrere mentre anaven i tornaven, aturant-se d'una manera progressiva i harmoniosa. Accedí al menjador com si tota la seva vida se l'hagués passat rebent i afalagant clients. S'inclinà davant d'aquell home tan gras i li desitjà en italià una feliç estança al seu restaurant. Al mateix temps que li ofería la carta li assenyalava amb veu dolça que podia triar també pastís de truita a la calabresa i costella de bou amb pernil fumat.

Tornà a la cuina convençut que havia estat esplèndid en la seva primera intervenció, convincent. Esbufegà un parell de vegades i sentí la dringadissa de la porta. Un segon client entrà i es quedà al petit vestíbul mirant les

garlandes que penjaven del sostre, fet de plafons d'escaiola amb motlures recarregades a base d'angelets de guix. Esperava que s'assegués com el primer, però no, es posà les mans a les butxaques i decidí romandre allí fins que algú sortís a rebre'l. Giò arrugà les celles i sortí a trobar-lo amb aquella mateixa teatralitat amb que havia iniciat la jornada. Mentrestant el primer comensal ja havia triat i s'entretenia pacientment mirant la fotografia d'una vella guarnida amb el vestit de festa típic de la Calàbria.

Giò estava emocionat. Dos clients, dos en escassament mitja hora. Allò superava les previsions més favorables que ell mateix havia imaginat. Quan el segon individu ja s'havia instal·lat a taula es dirigí novament al primer, que repicava els dits sobre les estovalles amb certa impaciència.

—Què desitjarà el senyor? —li digué mentre deixava caure un somris d'orella a orella que semblava tret de l'anunci d'un dentífric.

—Primer prendré una amanida de porros amb crema de cacauets. De segon uns menuts al brandi.

Giò prengué nota amb celeritat, gairebé passant pel damunt de les paraules, sabedor que recordaria de memòria el seu primer menú, no només aquell dia sinó mentre visqués.

—I per beure?

—Vi negre calabrés.

Sortí disparat cap a la cuina intentant, però, adoptar un posat elegant i serè, malgrat que en realitat estava desesperat per arribar i començar a preparar el primer plat. La nit anterior ho havia deixat tot preparat. Les verdures netes i tallades, els caldos fets, els sofregits a les paelles i totes les carns i peixos nets i tallats a les neveres. Tot fàcil, tot simple, tot perfectament organitzat com ell sempre havia

somiat per al seu restaurant.

Agafà els porros ja pelats i en remull i els tallà amb un petit ganivet. Distribuï totes les rodanxes d'una manera uniforme, en un doble cercle concèntric. Trossejà una branqueta de julivert i deixà el muntet preparat sobre la fusta. Obrí la nevera i agafà un potet amb la salsa de cacauets. La posà a escalfar, perquè aquest era precisament el secret del plat. En molts restaurants servien la salsa freda, i aquest detall li feia perdre tot el seu encís, tot el sabor. Giò havia experimentat a casa amb tot tipus de salses durant molts anys; es considerava un expert. De la salsa de cacauets n'havia arribat a la conclusió que a una certa temperatura, no pas bullint, hom podia delectar-se amb tots els matisos dels cacauets, el vinagre, les ametlles, la nou moscada i l'all fregit. Apagà el foc i la provà amb la cullera de fusta. "Ah, perfecta, perfecta", pensà mentre es netejava els llavis bruts de salsa amb un dels draps blancs que havia distribuït per tota la cuina.

Escampà el julivert i agafà el plat, el seu primer plat, com si fos un nadó, amb aquella cura i afecte amb el que es transporta el nounat. Li serví el plat al client, que ja sentia com els budells li reclamaven menjar.

—Que aprofiti.

Delicadament inicià el ritual de servir el vi. Aquell home gras es negà a fer el tast i començà a beure amb certa avidesa, sense deixar que Giò acabés d'omplir la copa. De manera immediata se n'anà a l'altra taula i anotà la segona comanda. Aquest client era tot el contrari que el primer. Espigat i molt prim. Tanmateix el mostatxo blanc que li queia sobre els llavis li conferia certa presència i la seva veu greu contrastava amb aquell cos tan esquifit i desmillorat.

Només pensava menjar un plat. Una lasanya barrejada amb aigua mineral. Se sentí una mica decebut, però considerà que no es podia esperar molta cosa més d'un cos minvant i esquelètic com aquell. Quan tornava resignat cap a la cuina girà el cap i comprovà que l'individu gras com un toixó s'acabava de treure la corbata i de desfer-se el botó del coll de la camisa. Retornà sobre els seus passos i no resistí la temptació d'interrompre'l per preguntar-li si patia algun contratemps.

—Res, res. La salsa està deliciosa, exquisida.

Giò se sentí morir. Res l'hagués fet sentir més feliç en aquells moments. La seva primera creació era un rotund èxit. Era simplement deliciosa, exquisida. Entrà a la cuina com si flotés. Obrí la nevera, agafà la lasanya i la posà al forn. Sense dilació buscà la carmanyola amb els menuts d'oca. No hi eren. Estava segur que els havia deixat allí mateix la nit anterior quan desà tota la compra als frigorífics. S'incorporà i respirà profundament. Li havia agafat un flat al costat per haver-se acotxat en una postura incòmoda. Esperà uns instants i tornà a flexionar les cames ara amb més prudència. Apartà les cassoles i les carmanyoles. Els maleïts menuts no apareixien. S'encengué la bombeta. Potser es podia haver equivocat i haver-los congelat amb la llengua de bou i les anques de granota. Mirà al congelador de dues portes que estava encastat a la paret, però no els trobà. “On collons estan els menuts?”, cridà per dintre amb totes les seves forces. “Merda, merda, merda i mil merdes” es repetia sense donar-se treva mentre apretava els punys i es menjava el davantal amb els ullals esmolats.

El segon plat i ja li faltava l'ingredient principal. Com li ho explicava al client?. “Ho sento. Senyor gras, no trobo

els menuts”, o millor, “miri fotut greixós, s’haurà de fotre perquè no trobo els maleïts menuts per enlloc”. I uns collons. No li diria res, no s’enfonsaria en la vergonya ni en la més puta misèria al segon plat. Tenia un somni i no pensava despertar-ne, perquè uns menuts d’oca estessin perduts en algun podrit racó d’aquella cuina.

Començava a suar, perquè els nervis se li menjaven les freixures. Es rentà la cara i les mans i s’eixugà amb el davantal foradat per una de les seves precises mossegades. Mirà com si d’un espia es tractés pels portalons de la cuina i observà que l’amanida de porros estava encara per la meitat. El grassonet havia tret un diari d’algun lloc i l’estava llegint. Si ja menjava amb lentitud allò encara el feia anar més poc a poc. “Bé, bé”, pensà mentre la cara de satisfacció tornava al seu rostre. De sobte, el llargarut dels bigotis s’aixecà i es dirigí als lavabos. Giò es girà precipitadament i allargant el braç apagà el forn. Obrí la porta amb una manyopla i agafà la lasanya. Amb una espàtula la traspassà al plat i el guarní amb un xic de julivert. En un armari buscà una bossa. Després de regirar-lo de dalt a baix en trobà una amb l’anagrama d’un supermercat proper.

Sortí de la cuina i es dirigí als serveis. Obrí la porta i s’aturà davant del mirall del distribuïdor dels lavabos. Feia cara de cansat i li estaven sortint bosses als ulls. Tragué la llengua fent una ganyota i comprovà que la tenia blanca. Feia un parell de dies que l’estómac li cremava. “Aquest estrès em matarà”, pensà. Se sentí la cadena del vàter i el soroll de l’aigua engolint-ho tot. Instants després s’obrí la porta del lavabo de senyors. Aquell sac d’ossos aparegué acabant-se de cordar els pantalons. Quan aixecà els ulls disposat a enfilat la porta del menjador se sobresaltà

de trobar-se Giò allí palplantat davant d'ell i mirant-lo fixament. Li esbossà un somrís desganat i dubtà si dir-li alguna banalitat.

En aquell precís instant Giò s'abalançà sobre ell amb un enorme ganivet a les mans. Li clavà al ventre i el traspassà. Amb la mà esquerra li tapava la boca bigotuda. El llargarut tancà els ulls i es desplomà als seus peus. Giò donà un pas enrere i deixà el ganivet d'escorxador, però quedà clavat en aquell estret cos, ara més desmillorat que mai.

De la butxaca dreta del davantal agafà un ganivet llarg i molt estret, gairebé un estilet. Estirà del mànec del que estava clavat i li arrencà. Li tallà la camisa i el cos li quedà nu. Podien contar-se les costelles, però lluny de destorbar-lo allò li facilitaria la feina. Palpà sobre el costat dret i apuntà mentre intentava tocar-se la punta del nas amb la llengua. Enfonsà el ganivet fins el fons i començà a tallar en cercle. Li costà més del que pensava, perquè anava trobant coses dures amb què no comptava. La sang brollava com si fos una deu d'aigua i l'impedia veure res del que estava fent. Quan el cercle es tancà començà a tallar la carn a llesques mentre amb la mà esquerra anava arrencant els trossos que encara semblaven bategar.

Per fi estava allí, podia veure'l. Amb unes tisores començà a tallar tot el que tenia enganxat. Venes, teixits, músculs, tot el que hi havia a prop. Deixà les tisores a terra, posà la mà i el tragué pràcticament sencer. L'agafà amb força. L'aixecà fins tenir-lo a l'altura de la seva cara. Vermell, sagnant, espès, calent. "To be or not to be", pensà mentre se sentia un personatge shakespirià lluitant contra la fatalitat del destí. La veritat era que per ser tan prim tenia un bon fetge, aquell condemnat. El posà dintre de

la bossa de plàstic, li féu un nus i la deixà en un racó fora de l'abast del toll de sang.

Es tragué el davantal tenyit de vermell i es rentà les mans al lavabo. S'ensabonà quatre vegades i no aconseguí que li quedessin netes del tot. Deixà el cos allí estès, al costat dels ganivets que havia usat. Obrí la porta i sortí ràpidament. Després tancà amb clau i penjà un cartellet que deia "Fora de servei. Disculpin". Quan entrà a la cuina, la bola de greix, el seu grassonet, estava escurant la salsa del plat amb el pa cuit al forn de llenya d'alzina. Semblava satisfet.

Posà a bullir una mica d'arròs mentre encenia el foc per escalfar la paella amb oli de la Calàbria. Trossejà el fetge amb una celeritat admirable, el posà en un colador i el rentà. Després l'escorregué sacsant l'escorredor amb totes les seves forces. Fregí els trossets fins que quedaren ben saltejats. Els assaonà amb una bona quantitat de sal i pebre.

Un cop ben dauradets, els retirà de la paella i els passà a un altre colador, perquè escorreguessin bé l'oli. En una cassola començà a fondre una mica de mantega. Simultàniament trinxà una ceba molt fineta i la sofregí a foc lent. Quan la veié toveta, gairebé daurada, afegí els menuts i un grapat d'olives negres sense pinyol, mitja pastilla de caldo i dues copetes de brandi italià. Esperà impacientment cinc minuts. Mentrestant l'arròs s'acabava de fer. L'escorregué. L'amaní i el serví al plat formant un cercle. En el seu interior presentà els menuts i l'acompanyament.

Quan portà el plat a taula, el seu obèlix ensumà el suau aroma i somrigué. Giò li tornà el gest i es retirà. Mirà a través de les làmines de fusta de les portes de la cuina com començava a engolir-se el plat. S'esborronà en veure com tancava els ulls de plaer quan mastegava els menuts. A Giò

se li escapà una llàgrima que li relliscà galta avall com si fos un nen.

Era feliç. S'assegué a taula i tastà la lasanya. Estava freda i una lasanya freda era per llançar. Però ell no se n'adonava, perquè no estava allí, volava. S'havia demostrat a ell mateix que era un home de recursos, que sabia sortir-se'n de qualsevol dificultat. Per fi estava segur que el gran somni americà també s'havia fet per a ell i que triomfaria en aquell món inhòspit ple de carronya i éssers depravats que es dedicaven a fotre als altres. Tot plegat devia ser la recompensa que Déu li atorgava per tants i tants anys de lluita sense haver defallit mai un sol instant.

QUE TÉ CANVI?

Jordi Bordas i Coca

Asegut a l'únic tros lliure de cagarades d'ocell d'un banc de la plaça Catalunya, en Josep Pou va fer la darrera xuclada de l'últim cigarret que tenia, i va llençar-lo amb ràbia contra terra. Va comprovar un cop més que encara duia la llibreta d'estalvis a la butxaca del darrere. No calia que tornés a comprovar la quantitat que l'hi quedava, que per molt que la contemplés cada mitja hora no havia de créixer pas: deu mil pessetes.

Havia arribat a Barcelona dos anys i mig abans, quan va decidir, després de la mort de la mare, renunciar a posar-se al davant de la botiga de betes i fils familiar on treballava una cosina bleada que no podia sofrir. Amb dinou anys i cinc mil duros a la llibreta, que era tot el que restava de l'herència de la mare després de pagar metges, infermeres i medicines, havia marxat de la Pobla decidit a no tornar-hi mai més, per molt malament que li anessin les coses a la capital.

En Josep Pou va comprovar de seguida que a Barcelona no lligaven els gossos amb llonganisses. Va instal·lar-se a una dispesa rònega del carrer de la Unió, i després de dos mesos de trucar inútilment a totes les portes on li

deien que potser hi hauria feina, va col·locar-se de mosso de magatzem a una botiga tronada de plàstics prop del Mercat de Santa Caterina. No va trigar a adonar-se que el negoci anava a mal borràs. L'amo era un vell fet a l'antiga, que vivia més interessat per controlar els badalls de les dependents que no pas per esbrinar per quin motiu la parròquia s'estimava més comprar el mateix gènere que ell oferia, al súper de la cantonada encara que fos més car. Per això la sorpresa no va ser pas trobar-se un matí amb la porta de l'establiment tancada als nassos, sinó descobrir, massa tard, que el propietari s'havia oblidat de donar-lo d'alta a la Seguretat Social, i que per tant no tenia dret al subsidi d'atur.

Va contemplar amb malícia els quatre mocallosos que donaven veus als coloms contaminats de la ciutat, i va dirigir-se sense pressa cap al primer caixer automàtic que va trobar. Quina llàstima, haver perdut tant de temps demanant tanda a les oficines de l'Inem, i fent cua amb dos-cents desgraciats més cada vegada que s'anunciaven llocs de treball no qualificats. Precisament la nit abans havia conegut un tipus a un bar del carrer del Pes de la Llana que li havia ofert de vendre tabac de contraban, però que li havia demanat un dipòsit de quinze mil pessetes per començar. I ja no hi arribava!

En Josep Pou va maleir els xips o el que fos que controlava els caixers automàtics d'aquesta santa terra: la màquina li havia agraït la seva visita, i li havia lliurat un únic i ben planxat bitllet de deu mil. Quina barra! Amb la mala cara que feien, a tot arreu, quan volies pagar amb un bitllet de deu! Va decidir entrar a l'oficina, i posar-se a la cua del caixer-persona per demanar que li canviessin.

I què faria, quan s'hagués gastat aquell gran capital? Anar a menjar cada dia sopa amb les Germanetes dels Pobres? Dedicar-se a estirar les bosses dels turistes baubaus? Fer d'alcavot d'alguna d'aquelles desgraciades que s'arrossegaven sota els llums de coloraines dels milers de locals nocturns d'aquella selva urbana de parets brutes de pintades i contenidors pudents? O tornar a la Pobla, a pidolar a la cosina bleda que li fes un raconet al taulell a canvi d'un rossegó de pa? Perquè la droga sí que no, abans d'allò preferia apuntar-se a la Legió, si és que agafaven gent, o qui sap si...

—En què puc servir-lo, jove?

En Josep Pou va tenir un ensurt. Havia arribat el seu torn sense adonar-se'n, i la caixera se'l mirava somrient.

—Ah, miri, és que el caixer automàtic només m'ha donat un bitllet de deu, i... que me'l pot canviar?

—I tant! Com ho vol?

—Doncs dongui-me'n un de cinc... i cinc de dues mil.

Va agafar els bitllets, i es dirigí cap a la sortida, pensant com els distribuïria de manera que li duressin més, quan de sobte va adonar-se'n. Va estar a punt d'anar a trobar la caixera simpàtica... però si s'havia equivocat, què? Ell no en tenia la culpa. A més, havia sentit a dir que els caixers que treballen als bancs tenen una mena de marge per casos com aquell. Sense pensar-s'ho més, va córrer a buscar el tipus del tabac de contraban, i aquella mateixa tarda va aconseguir col·locar la seva primera partida de cigarrets americans.

En Josep Pou va resultar tenir unes aptituds innates per a la venda. Al cap de poques setmanes, havia batut el rècord absolut de la Rambla i els seus voltants. I abans d'acabar

l'estiu, el seu subministrador va proposar-li d'entrar a formar part en el negoci com a soci. S'acomiadà sense recança de la vella dispesa del carrer de la Unió, i va anar a viure a un apartament amb cara i ulls al barri del Guinardó.

Una cosa tenia ben clara, en Josep Pou: mai no faria com el vell de la botiga de plàstics, mai no es conformaria amb l'anar fent, encara que la llibreta d'estalvi comencés a lluir saldos de sis o fins i tot de set dígit. Del tabac va passar al petit electrodomèstic, i de l'audiovisual a la informàtica. Va obrir un establiment amb tots els ets i uts legals per fer de tapadora, i com que la cosa rajava d'allò més, va animar-se a obrir-ne sucursals a tots els barris. Fins que va descobrir que el software deixava més marge que el hardware, i que si volia apuntar més amunt calia anar deixant estar el món del negre, i entrar amb el cap ben alt dins el terreny de la distribució oficial, dels agents exclusius, de les patents d'importació, i, per què no?, fins i tot de l'exportació.

Al cap d'uns anys, al club de golf, a en Josep Pou li agradava explicar als amics que ell era dels que havien començat de ben avall. "Tot m'ho he fet jo, amb el meu esforç, i ningú no m'ha ajudat mai, però haig de confessar una cosa, encara que no us ho cregueu: que la meua vida va fer un tomb gràcies a un canvi mal donat".

* * *

A la senyora Pou li agrada llevar-se d'hora, encara que no en tingui cap necessitat, i preparar l'esmorzar dels nens i del marit. Ho ha vist a les pel·lícules americanes, i troba que fa bonic. A les vuit i vint trucarà la cangur que li porta la petita a l'escola, els grans ja hi van sols. A les nou li arriba

cada dia la dona de fer feines, però ella s'estima més no ser-hi: procura sortir sempre a comprar alguna cosa, tant si fa falta alguna cosa com si no, i més tard se'n va a la piscina uns dies i a la massatgista els altres. Després de dinar s'ha acostumat a fer una horeta de migdiada, que diuen que és tan sa, i a mitja tarda es troba amb les amigues, els dies que no té bridge.

—Josep, que ja són les vuit!

Ahir al vespre es va quedar enganxat a la tele, com de costum, no és estrany que ara li costi de llevar-se. Encara que no entén per què treballa tant, el seu home. Ara que ja estan ben situats, per no dir clarament que són milionaris, potser no caldria que s'hi escarrassés tant. Ni fer un viatget tranquils, no poden. Durant l'últim creuer, la feina que va tenir per desenganxar-lo del mòbil, el fax i l'e-mail, sempre pensant en els negocis, sempre pendent dels beneficis, sempre lluitant per ampliar la quota de mercat... Encara no s'ha mogut, què és estrany, pensa.

—Josep, que no em sents? És un quart de nou. Au, va, que després tindràs malhumor..

Alça la persiana i obre les cortines. Ell no es mou. Ella s'hi acosta, el sacseja. Té els ulls oberts. Esglaiada, li posa la mà al pit. El cor funciona. Sembla que respira, però no es mou. La senyora Pou fa un xiscle, i surt corrents cap al telèfon.

* * *

En Josep Pou sent com el metge explica a la seva dona que només s'hi pot quedar uns minuts, a l'UVI.

—Es tracta de la típica embòlia, ja ho sap, un coàgul

de sang que va a parar al cervell, i produeix la paralització de certes funcions... Havia d'haver anat més amb compte amb la vida que feia, el seu marit... Miri, les pròximes hores són crítiques. Si aconseguim que no es repeteixi, el pronòstic és difícil, però amb els tractaments actuals aquests pacients s'arriben a recuperar gairebé del tot. Per això és molt important donar-li la medicació correcta.

Ho sent tot, ho veu tot, però no pot dir res, no pot bellugar res. Es pot recuperar, per què no? Ho ha sentit a dir, en coneix casos... Però ara voldria dormir, i no despertar-se fins que li diguin que ha passat el perill, que ja el troben més bé... Sent com el metge dóna instruccions precises a les infermeres, després se'n va. Al cap d'un temps, quant?, sent una veu nova, deu ser una infermera d'un altre torn.

—Quina pauta tenim?

—El doctor ha dit que li poséssim una ampolla de deu mil·lígrams, ni més ni menys, cada tres hores, que si no s'hi pot quedar, però a la farmàcia m'han dit que se'ls han acabat, les de deu. Què fem?

—El més important és que la dosi sigui correcta —diu la veu nova—. Tant se val, si és amb una ampolla o amb més. N'hi posarem una de cinc i cinc de dos, i demà potser ja n'hi haurà de deu.

En Josep Pou vol cridar i no pot. Que s'equivoquen! Que la dosi no és aquella! Que el mataran!

Aquella veu, aquella cara... no pot ser, però sí que ho és, és ella! Han passat molts anys, però la pot reconèixer: és la caixera que li va tornar malament el canvi! Què hi fa, aquí! Si aquesta dona no sap comptar! Que l'aturin, que ja està buidant les ampolletes! Que algú l'ajudi! Auxili!

SEQÜÈNCIES EN BLANC I NEGRE

Josep M. Seró Domènech

Seqüència 1

Jo, i les meves circumstàncies

Avui és una ciutat vermella. La ciutat d'ahir, per més que intento recordar Tarragona des de meitat dels anys seixanta fins a començament dels setanta, només puc reviure-la en blanc i negre. Jo tenia entre deu i quinze anys, i em vaig anar empatxant de seqüències que van fer el turment dels uns i l'èxtasi més absolut dels altres. Per cert, això del turment i l'èxtasi és una pel·lícula que precisament vaig veure en aquesta època, vès per on. En tot cas, és un bon títol per a una bona pel·lícula.

Vaig sortir del col·legi i de Tarragona per raons que, si tinc temps i espai, explicaré una mica més endavant. Encara no tenia setze anys, i després d'acabar el batxiller, vaig cursar estudis superiors a la Faculté des Sciences Exactes et Expérimentales de la Sorbonne. Sona bé oi? Doncs és ben cert. Malgrat tot, millor hagués sonat poder-me quedar a casa, ja que aquella ciutat en blanc i negre era la meua, i és la que, avui que he tornat, després de quasi trenta anys, fa que em posi davant aquest teclat per poder escriure les

seqüències d'aquella meva última època de records que em vaig emportar. Alguna vegada he intentat parlar-ne amb els meus fills gavatxets, però malauradament, avui ja no em poden entendre.

Em dic Bonaventura encara que no llueixi massa, igual que el meu avi i igual que el meu pare. El meu pare era mestre i adorava la seva professió. Mai no he vist ningú gaudir tant fent la seva feina. Contínuament llegia i estudiava. Preparava les classes amb tanta cura que semblava com si les hi haguéssim de prendre. Pensava que es devia als seus alumnes, encara que ells mai no li van agrair massa els seus esforços. La meva mare era tota abnegació, va romandre sempre al costat del meu pare, en la riquesa —que mai no van tenir— i en la pobresa —que sí van tenir—, en la salut i en la malaltia, en l'amor i en el dolor. Va complir els seus vots al peu de la lletra, i va morir al poc temps d'anar a viure a França. Potser per això el meu pare no va voler tornar mai més, si més no, és el que vaig pensar durant molt de temps.

Era jo en aquesta època un nen com la majoria. Ni massa alt ni massa fort. Ni era ros ni tenia els ulls blaus. Era bon estudiant quan en tenia ganes i, comme ci comme ça, quan em ballaven altres coses pel cap. No vaig tenir germans encara que m'hagués agradat i, potser avui, podria comentar les meves seqüències en blanc i negre sense necessitat d'haver-les d'escriure. En tot cas, ja hem començat. Aquí estan, i són ben certes. Són una mica bilingües, més aviat tristes que altra cosa, subtils i iròniques, fredes i passionals, eròtiques i cerebrals. Són com un conte dual, que s'acaba com totes les pel·lícules que pensem que s'han acabat i no és així. Us heu preguntat alguna vegada que és

el que ve després del petó final?

Seqüència II

El meu barri

Deien que el meu barri el van construir per als mestres, però alguns el van trobar tan llunyà i tan solitari que no hi van voler anar. Era el meu barri una casota en l'horitzó de la ciutat, més enllà d'on s'acabaven les construccions que acompanyaven una novíssima plaça Imperial Tàrraco, que marcava el començament i l'acabament del nucli urbà. Tenia la Casa dels Mestres tres pisos d'alçada, cinc portes d'entrada, trenta-vuit habitatges i una població aproximada de cent cinquanta veïns. A la planta baixa hi havien uns porxos on jugàvem a pilota, construïem els nostres refugis, ens protegíem de les guerres a pedrades, i, quan en teníem ganes, hi pixàvem. Tenia també la Casa dels Mestres una trentena d'arbres entre pins, moreres i xops, tot plegat, tancat per un marge de pedra mig enderrocat que l'aïllava del poc que l'envoltava. Al davant, la carretera i descampats, al darrere més descampats i, a ambdós costats, la Casa Bloc, els pavellons dels militars, la presó provincial i més descampats.

Encara puc sentir el perfum de la Casa dels Mestres, l'olor de terra mullada després d'aquelles sorolloses tempestes d'estiu, la lluminositat d'aquells llamps que transformaven la nit en dia, i els bassals del dia següent, en els quals gairebé hi podíem nedar. El calor del foc i el soroll dels petards a les foguerades de Sant Joan. El xiulet del reclam de l'esmolet. El gust d'aquelles barretes negres que ens donava un frare força típic de grans barbes i bigotis blancs, i que responia al nom de Frai Pegadolça. Els crits

d'aquell senyor vestit de blanc, que els estius a mitja tarda despertava la migdiada de les criatures anunciant "helados y mantecados". Els crits d'aquell altre que es dedicava a comprar "trenzas de pelo", i que feia que alguna mare dubtés entre donar un cop de mà a la seva economia, o bé conservar aquelles trenes tan boniques de la seva filla, que guardava amb tanta cura per quan ella fos gran.

Però el que de debò donava caràcter i personalitat a la Casa dels Mestres eren els seus residents. El Santiago tocava la bateria en un conjunt musical, i un dia el seu pare li va fotre balcó a baix perquè no estudiava. L'Alfredo, que quan tenia 15 anys ja feia dos metres d'alçada i li deien el Palmera. El Paquito de la tenda de comestibles, que tenia la mania compulsiva de cremar tot allò que arribava a les seves mans i volia ser bomber. La senyora Elisa, que es passava el dia a la finestra mirant què podia arrebregar. La Chuchi, que un dia em va dir que el meu pare era un "pobre obrero". La Marisol, que era la més maca del barri, i que un dia va apuntar amb guix al llarg d'una vorera els deu o quinze noms de "todos sus amores", i jo, no hi era. Els crits histèrics de la senyora Vicenta la nit que per la tele van fer la pel·lícula *Los Pájaros* de l'Alfred Hitchcock. El guardia urbano del número cinc, que quan arribava tots fugíem a amagar-nos sense saber ben bé per què. I sobretot, els meus amics. El Julián, que als tretze o catorze anys ja treballava en un bar dotze hores al dia. El seu germà Manolo, petitó, rabassut i malparlat a matar, però amb el cor més gran que mai he conegut. El José, que volia ser capellà per tradició, però en els estudis no rascava bola. El Víctor, potser el millor dels meus amics, el més intel·ligent, i el primer que va marxar de la Casa dels

Mestres per anar a viure a un d'aquells barris que estaven construint als voltants de la que havia de ser la primera indústria petroquímica del país. I, per acabar, l'Emma, l'única noia amiga, que era una mica cavallot, i que des de molt petita, per diferenciar-se de la resta de les nenes, ens ensenyava el cul i la cotorreta a dalt del terrat.

Aquesta era una mica la jungla de la Casa dels Mestres. Curiosa oi? Doncs és ben certa. I encara us en podria explicar més; cosa que, si tinc temps i espai, faré una mica més endavant.

Seqüència III

Al col·legi

Quina sorollosa seqüència el meu col·legi. L'hermano Amusátegui era dels millors ensenyants de la Escuela de los Hermanos Cristianos de La Salle. Si més no, això és el que crèiem la majoria dels seus alumnes. Era alt i prim, cabell negre, ulleres negres, sotana negra, sabates i mitjons negres i babero blanc. Trencava una mica amb les línies pedagògiques generalment admeses pels seus col·legues. Sabia una mica de tot i un munt de no res, jugava a futbol amb nosaltres, era el director d'orquestra a les misses matutines dels dissabtes i, sobretot, tenia un humor molt especial, com gairebé tot ell: **negre**. Les seves classes tant podien ser per petar-se de riure com per plorar a llàgrima viva quan se li escapava la veu o la mà, i també era capaç de deixar anar alguna paraula malsonant de conseqüències imprevisibles només acabada de dir: “¡Me vais a cabrear!”

Després d'una frase com aquesta podien venir quinze dies de docència en silenci. Això volia dir ni més ni menys, que donava les classes sense meritjar paraula. Assegut a la seva taula, al damunt de la tarima, assenyalava amb un regle les notes que prèviament havia escrit a la pissarra, i els alumnes, en base a mirades, gestos, esbufagades i als moviments no massa harmònics del regle, s'encarregaven de fer la classe en mig de l'estupor general. Quan algú l'amoïnava pel motiu que fos —podia ser qualsevol cosa—, l'apuntava amb el regle i després assenyalava la porta, sígne inequívoc que anaves al carrer una temporada. Però totes aquestes punyetes no deixaven de ser anècdotes sense massa transcendència en una època en blanc i negre. El més curiós de l'hermano Amusátegui era que sabia guanyar-se l'afecte de la gent. Acabaves apreciant de debò aquell neuròtic compulsiu. Encara recordo aquelles notes al peu dels fulls d'examen: “Muy bien, sigue así y conseguirás todo lo que quieras.” “Casi perfecto, adelante.” “Flojo, si tienes problemas, encomiéndate a San Buenaventura que era muy bueno.” Quan alguna vegada em trobava dalt a la pissarra intentant fer un problema de matemàtiques i em veia nerviós, amb un cluc d'ull m'asserenava. Si tenia un problema amb un company, ell me l'arreglava. De vegades em feia anar a la seva taula i teníem converses molt personals i emotives. Era preciós quan volia.

Jo estimava l'hermano Amusátegui.

El primer any que el vaig tenir va ser el millor de la meva vida escolar.

L'any següent em va abandonar. Ja no hi havia notes als fulls d'examen, ni clucs d'ull, ni ajuts desinteressats, ni converses privades.

Em vaig perdre.

Aquell any va ser el pitjor de la meua vida escolar.

Hermano Amusatègui, si algun dia llegeix aquestes ratlles, només se m'acudeix una cosa: "¡Que lo jodan!"

Seqüència IV

El meu amic

Un dia d'estiu de l'any 1968, al migdia, a la plaça Imperial Tàrraco, la mort era blanca i després negra, i molt calorosa, i per damunt de tot silenciosa. Un nen de tretze anys amb bicicleta, un camió, un accident. Era amic meu, dels millors. Poc temps després li vaig fer un poema. El poema d'un altre nen de 13 anys que mai n'havia fet cap, i que va creure que era el més bonic que mai s'havia escrit. Aquell va ser el meu homenatge; me'l vaig llegir tantes vegades que, encara avui, tants anys després, encara el puc recordar.

Espais d'un sol color
envolten al meu amic,
i un retrat petit
ens el mostra somrient
amb els ulls vius,
valent.

El foc del sol ardent
i l'ombra dels arbres nus
ens mostren aquella imatge
d'un destí de refús

que damunt l'arena fosca
sota el cel del firmament
varen vessar llàgrimes
llàgrimes de jovent.

Amic eres
amic ets
amic seràs
per damunt de tot, amic
amic meu
m'esperaràs.

Res no feia soroll aquell altre dia, en aquella cambra, al carrer, a l'església. Feia calor, molta. Ni els motors dels cotxes feien soroll. La gent bellugava els llavis però no emetia sons. La missa, el capellà. Tot plegat, el color blanc, el color negre, el calor, el silenci, sobretot el silenci, envaïa els meus sentits.

Seqüència V

L'amor?

I quan tu faltes, no té el mateix color. El teu cos, sublim, protegit per l'immensitat blava fins més enllà de l'horitzó. Enmig d'aquell edèn la teva nuesa acariciava el món. Les teves paraules dibuixaven aurèoles d'argent i empresonaven somnis de color de rosa, banquetes de mantequilla. Els teus cabells en constant moviment jugaven amb el vent, l'esquitx de les ones t'acaronava i aquell tímid raig de sol que t'il·luminava, parlava amb els estels, i tots junts repetien el teu nom...

Es deia Manoli i era de Vallecas. Passava les vacances a Tarragona fent de cangur d'un nen repelent, i li agradava molt la mantequilla. Era més aviat baixeta, rossa, cabell llarg i estirat gairebé fins la cintura, i sobretot, tenia unes cuixes subliminals. Cada tarda a partir de les sis baixàvem a la platja del Miracle, i allí, a la sorra, entre crit i crit del nen repelent, passejàvem agafadets, miràvem el cel, escoltàvem el soroll de mar i, després, berenàvem mantequilla, sempre que el nen repelent ens deixés, és clar.

Potser la Manoli no tenia massa estudis, però la gent de les grans ciutats a vegades tenen coses que fan que la resta ens sentim tremendament provincians. Recordo que un dia va venir sense el nen repelent, portava uns pantalons Levis, i jo —per raons òbvies— vaig comentar-li que li queien més bé les faldilles. Ella em va contestar que si ho desitjava se'ls trauria i, sense encomanar-se a ningú, entre unes roques que separaven la platja del Miracle de l'Arrabassada, així ho va fer. Es va asseure somriguent-me, i va esperar que jo anés al seu costat. Jo estava bocabadat com un capullo. L'espectacle va ser impressionant, i el que va venir després, encara més.

Quan es va acabar l'estiu es va acabar el berenar per a mi. Que faria a l'hivern? Com enyoraria el tacte d'aquelles cuixes tan dolces i tan suaus, aquelles calcetes blanques i aquelles calcetes negres, els passejos a la vora del mar, el contacte amb la sorra humida, les nostres converses trascendentals sobre si els catalans fem els petons més ben fets que els madrilenys, o si la truita de patates és més bona allà que aquí. No sabia si podria oblidar la manera com em mirava quan s'estirava sobre la sorra, o com es bellugava mentre jo l'acariciava. Quantes vegades somiaria en aquell

dia entre les roques, dolçament i nerviosament, com si d'aquell somriure, perllongat i infinit es tractés.

Els meus amics de la Casa dels Mestres i jo no acostumàvem a anar a aquells guateques que feien a cases particulars alguns companys del meu col·legi. Algunes vegades havíem anat al ball de la Cooperativa i poca cosa més, i gairebé mai ens menjàvem un roscó.

Em van dir que l'any següent la Manoli va tornar, i que la van veure passejar per la platja del Miracle amb un altre noi. S'ho deuria passar molt bé amb aquelles cuixes. No vaig enyorar gens ni mica el nen repelent, i una mica més els berenars de mantequilla, sobre la qual, anys després, vaig assabentar-me que tenia altres utilitats ben diferents de les conegudes, que m'haurien anat força bé d'esbrinar en el degut temps i anticipació.

Seqüència VI

Església i Estat

“Ta Tarara Tarararara Tatarara Tararararara”. No sé si us n'heu adonat, però és la música del No-Do.

A l'estiu al cine Metropol hi feia una calor sahariana, i a l'hivern no ens trèiem l'anorac.

Que dolces i humanes eren aquelles pel·lícules: El Señor de la Salle, Fray Escoba, les del Joselito, Molokai, Marcelino Pan y vino, Rey de Reyes, Los 10 mandamientos...

El Diario Español donava les gràcies al Jefe del Estado per haver-nos donat “25 años de paz”.

Algú va dir alguna vegada que la mentida és la veritat

que més maquillatge necessita per ser creguda. No sé si era així o a l'inrevés. En tot cas, ja no ve d'aquí.

Tots el nens de la Casa dels Mestres van fer d'escolans a l'esglèsia de Sant Pau menys jo. Mai vaig saber perquè, encara que, avui, m'ho puc imaginar.

Quines Setmanes Santes més espirituals. Quina bondat i quin dolor és respirava pels carrers. Recordo que hi havia un dia que era pecat cantar i xiular, i si se t'escapava alguna nota, apa!, directe al confessorari. Anar al confessorari era situació bastant habitual i ho portavem bastant bé, sempre i quan no ens toqués aquell capellà que t'agafava pel coll i et parlava a cau d'orella amb aquell horrible alè a xorís.

Mai vaig aconseguir completar els nou primers divendres de mes, encara que m'esforçava tant com podia, ja que tenia entès que donaven una mena de punts que feien més fàcil anar al cel.

El Barça no guanyava cap lliga i el Nàstic no sortia de la 3a divisió i mai vam anar als toros.

Al meu pare el van acusar de contrari al règimen o alguna cosa així, i vaig sentir per primera vegada aquelles paraules de rojo i catalanista. La veritat és que de rojo no és que en tingués pas massa, si més no, de la manera com s'entenia llavors, perquè era força creient, encara que també creia que, si alguna vegada feia una malifeta a aquella societat, seria Déu el que creuria en ell. Catalanista sí que ho era, l'inspirava l'orgull i l'estimació que sentia per la seva terra. El seu delictes va ser defensar que uns nens gitanos poguessin entrar al seu col·legi, i haver llegit versos del Salvador Espriu i altres autors catalans a la seva classe. Quan el van fer fora, ningú el va defensar,

ni els seus adorats alumnes. La vergonya va ser molt gran, i mai més va tornar a fer de mestre. Quan vam arribar a França tot tenia un altre color, i sempre va enyorar aquella Tarragona de la qual tantes vegades en parlàvem passejant: et nos amours, faut-il que m'en souviennne, la joie viendra toujours après la peine.

Bé, encara tinc una mica de temps i em manquen moltes seqüències, però se m'acaba l'espai. M'hagués agradat poder explicar-vos alguna de les moltes aventures amb els amics de la Casa dels Mestres, que, per cert, tinc entès que l'Ajuntament pensa enderrocar en breu —quina llàstima—, o algun ensurt amb els hermanos, que van ser força marranos, o les animalades que vam fer amb l'Emma quan es va fer una mica més gran. Potser algun dia podrem continuar, i potser els que heu llegit aquestes sequències en blanc i negre les heu entès millor que els meus fills. Si és així, d'alguna cosa hauran servit. Sinó, tant se val. Aquí estan, i són ben certes.

BLOODSUCKER O LA CAÇA DELS ULLALS

Joan Antoni Martín Piñol

Els habitants del poble van contemplar, amb una certa curiositat i l'apatia pròpia de les vaques acostumades a veure passar els trens, el cotxe que s'aturava al bell mig de la plaça. S'obrí una de les portes, vestida per la pols del camí, i de l'interior del vehicle en sortí el desconegut. Acomiadà amb la mà el vehicle, que es va fer fonedís rabent, allunyant-se cap a enlloc.

Tenia la roba arrugada i les ulleres cobertes d'una pàtina de pols huracanada. El rostre només palesava un cansament epidèrmic. Així i tot, quan es va treure les ulleres se li van veure un ulls que emetien un cert triomfalisme. A més, certs testimonis afirmen que el desconegut intentà somriure.

S'espolsà la roba, contemplà la seva maleta i després enfocà la vista en el castell que dominava el turó.

Una anciana caritativa se li va acostar amb una considerable expressió de llàstima. Li dirigí una cadena de frases angunioses que a ell li costà d'entendre, car l'anglès d'aquell rostre corcat pels anys era arcaic, gairebé atàvic, prehistòric, rudimentari, descurat i lent com un cargol amb reuma.

—Escapi ara. Aquest poble molt perillós.

El desconegut no va respondre, i no portava walkmans engegats.

—No bo aquí. Perill.

Una pinya li hauria fet més cas.

—Vampirs —esclatà la vella—. Aquí vampirs.

—Ja ho sé—va respondre ell, per fi. Tustà la seva maleta i afegí, presumptuós—. Per això sóc aquí.

Acomodat en una cadira ronyosa de l'única i ronyosa taverna del poble, l'home escoltava el relat que els habitants del poble construïen a poc a poc, tallant-se, contradient-se, barallant-se i desviant-se cap a altres temàtiques menys sobrenaturals.

—Són tres —deia un ancià de bigoti com un codi de barres caducat.

—Em sembla que eren cinc —interrompia un altre, armat amb un escuradents sangonós.

—No, allò era una armadura —comentava un tercer, regalimant cervesa.

—Una era la dona de l'alcalde. Un vampir la va mossegat en la nit de noces.

—A l'alcalde li va arrencar el cor.

—L'habitació estava plena de sang.

—Ens ho han robat tot. L'or de l'ajuntament, el tractor...

—No vivim amb alegria.

—La vampira té un fill. El va parir del vampir.

—La meva filla està embarassada.

—És una fresca, això és el que passa.

—Jo tenia un quadre molt antic i van venir i me'l van

robar.

Quan els seus acompanyants, ja feliços per haver explicat amb passió la seva realitat quotidiana, van esgotar-se, l'home va treure una petita llibreta i sintetitzà la informació. Al centre del paper hi anotà el mot riquesa i el subratllà tres cops. Guardà la llibreta i palpà amb confiança i seguretat la seva maleta negra com un eclipsi eficient.

—No us preocupeu per mi —digué als tres tertulians que seguien mirant-lo—. Jo tinc el que aquests vampirs necessiten.

S'aixecà de la taula i s'apropà a la barra, on una noia jove sense estudis i amb deler de marxar del poble el mirava amb ulls de creure's qualsevol cosa.

—Em pot donar la clau de la meva habitació?

—Si necessites res, carinyo, estic aquí —li xiuxiuejà ella, mentre mantenia la mà amb la clau de l'habitació 314 sobre la mà del desconegut.

—Un altre dia potser... Però necessito reposar per a aquesta nit, noia. La meva feina ha de ser ràpida, precisa i mortal com un arpó en el cor. Ah, i desperta'm per sopar.

La resignada noia el veié pujar les escales de fusta corbada pel temps i els passos.

El passadís de les habitacions era fred i silenciós com un cementiri. L'habitació era austera i el primer cop d'ull el transportà de cop un o dos segles enrere. Consistia en un llit atrotinat, un escriptori de fusta que semblava un pupitre de col·legi antic i una làmpada de taula metàl·lica que notava la força de la gravetat.

Sense massa manies, l'home se sepultà sota les mantes perfumades amb escòria. Tancà els ulls amb velocitat, car contemplar la pobra habitació no era el seu somni. En

canvi, per la nit sí que faria realitat quelcom que esperava des de feia molt de temps.

Els dèbils udols que picaven a la porta el van arrencar de l'acollidor i ronyós oasi de llençols. Es va aixecar de cop i notà el cos tens com una ballesta mortífera. Ni tan sols tenia lleganyes. Dedicà uns bons minuts per vestir-se amb molta cura. Al castell hi havia d'anar ben protegit.

Sopà amb impaciència i desig, sense dedicar uns instants a captar els pobres aromes d'una substància macerada que pretenia ser carn, sense solaçar les mandíbules. Li calia acumular energia per al castell.

Potser mai més no veuria de la mateixa manera la lluna que es reflectia trista i persistent en el got brut.

Es palpà el coll fins a trobar la seva cadena d'or, acompanyada d'una creu senzilla que acaronà amb la mateixa intensitat amb què un filatèlic contemplaria el seu segell preferit.

Quan el crepuscle s'activà per primera vegada des que ell era al poble, el desconegut acaronà la seva maleta, s'aixecà i caminà amb decisió fins la porta.

—On va? —preguntà la noia, alhora que desbastava un bocí de pa per preparar un entrepà.

—Fora. A treballar.

La jove inicià una tanda de súpliques, que resumirem, car tots sabem, des que el desconegut parlà per primer cop, que aniria al castell quan es fes de nit.

—No pot sortir de nit. El mataran!

—Mai no se sap què pot passar —respongué ell amb una veu contundent i sofista que havia adquirit amb l'experiència reiterada d'entrar en llocs on no el volien pas i sortir-ne victoriós.

—I com trobarà el camí? Ningú l'acompanyarà. Estimem la vida.

—Noia, gràcies pel teu interès. Que cadascú vigili per ell mateix. Ja trobaré el camí. No crec que en aquest poble hi hagi molts llocs on anar.

La noia deixà escapar unes quantes llàgrimes, sense abandonar la preparació de l'entrepà, davant la típica reacció dels de ciutat, que es deprimeixen quan no veuen un videoclub cada cent metres.

—Com a mínim emporti's això —digué la noia, traient-se una creu del coll i fent aparèixer de sota el taulell una ballesta.

—Tranquil·la, petita —replicà el desconegut, palpant la maleta—. Jo tinc una cosa per als vampirs. I si aquesta nit no tinc èxit, la meua vida no valdrà res. Em serà igual que em buidin de sang o fotre'm un tret jo mateix.

Emocionada, la noia va deixar caure el ganivet al terra. Però el desconegut l'atrapà a mig camí des de l'altra banda de la barra. Contemplà fixament la fulla dentada i el llançà contra la rodella del racó, sense respectar el torn d'un contertuli coix. La punta del ganivet s'incrustà dins de cada àtom de la diana. Les parpelles de la noia pujaven i baixaven ràpidament, movent les cortines.

—Cal estar preparat sempre. I no deixar mai d'aprendre. Mai saps quan les coses et poden ser útils —exposà l'heroi en l'acostumat to lapidant.

L'home s'endinsà en la boira i la porta de l'establiment es tancà amb soroll de llosa de cementiri. Alguns clients van apostar sobre si el desconegut tornaria amb vida o no. Altres no havien deixat de mirar el futbol. El vent va fer petar els porticons de les finestres. La noia va mossegar

l'entrepà per oblidar un altre home que no tornaria més.

Mentre el poble es lliurava a l'abisme de Morfeu o al del futbol, el nostre protagonista recorria els carrers glaçats amb la inseparable maleta i traient baf com una locomotora crepuscular. De qualsevol cantonada podia sorgir un vampir.

Sense haver trobat ningú, arribà a la porta del castell, contra la qual estavellà la baula de ferro diverses vegades. Va esperar. Va esperar. Seguia esperant. I esperant. L'obrí un jove de vestit negre decimonònicament refinat, de cara pàl·lida, pell de botifarra blanca envasada al buit i ulls seductors com una oferta de 3 per 1.

—He esperat aquest moment tota la meva vida —va dir el nostre heroi, examinant el suposat vampir i aferrant amb força la maleta.

—Cony, que tampoc he trigat tant. Per què no feia servir el timbre?

—M'agrada ser tradicional.

—Bé, doncs entri lliurement i deixi part de la seva alegria aquí, que jo ja li portaré la maleta —xiuxiuejà el jove.

—No. Aquesta maleta només la puc tocar jo. Conté quelcom molt especial.

—I què carai vol, a aquestes hores? Som gent decent, nosaltres.

—Vostè és vampir, oi?

El vampir jove li tancà la porta als nassos, i l'obrí a l'instant, arrossegant-la de manera que produís un udol horrible.

—Passi. L'esperen —digué el noi amb una veu luctuosa i carregada de tenebres.

—Això ja és una altra cosa —comentà el desconegut—. Ja sé que deu resultar molest, però quan t'esperes

una cosa...

—Sempre amb els tòpics... —es queixava el jove.

Van arribar a una gran biblioteca. El nostre heroi canvià la cara i saltà com una llebre per examinar els títols de tots els volums, en un impressionant pla-seqüència que sóc incapaç de descriure. Els seus dits canviaven d'un volum a l'altre amb una habilitat sorprenent. La seva mirada passà dels llibres a una dona bella, de cabells de lluna desfeta i ulls que absorbién la sala.

—Vostè ha vingut de lluny per parlar amb mi —digué ella sense moure's, mostrant superioritat i indiferència.

—Vull proposar-li un tracte —replicà el desconegut.

—Vol ser un dels nostres?

L'home tancà els ulls i per un moment pensà en la immortalitat, el món als seus peus, milers de dones amb colls encisadors com les estrelles... Però al moment va fer petar la llengua i comentà amb veu transcendent:

—No, es tracta de quelcom més important. Pot canviar les seves vides.

Després d'apartar un canelobre de plata, el desconegut desà la maleta sobre la taula centenària i obrí els dos panys alhora. El soroll colpejà la sala. Els vampirs es miraren mútuament i després es concentraren en l'individu.

—Què hi ha dins? —exclamà el jove, impacient.

—Una cosa que farà feliç tota la humanitat.

Mentre el vampir jove preparava els ullals per atacar, el desconegut girà la maleta per mostrar el seu contingut i afegí amb el seu millor somriure:

—Em sembla que vostès necessiten una enciclopèdia.

L'AMANT VIRTUAL

Antoni Corominas i Díaz

A l'arribar a casa, abans de treure's la jaqueta, afliuixar-se el nus de la corbata i fer un petó a la Laura i el Manelet —coses que repetia cada dia per aquest mateix ordre i amb el mateix desinterès— ja havia engegat el Pentium. No era rutina, era una necessitat: el soroll com d'enlairament de nau espacial que feia la “càrrega dels components del sistema” (o aquest era el missatge que li donava la màquina mentre es preparava per rebre'l) anunciava la imminència de l'entrada en un territori íntim i al mateix temps infinit, inabastable. Des que, per reis de l'any anterior, s'havia canviat l'equip informàtic i la Laura li havia regalat el mòdem i la connexió a Internet, quan era a casa no feia altra cosa que navegar per la xarxa (a la recerca de material que en un altre moment no li hagués desvetllat el més mínim interès), complementar informacions més o menys rellevants per la seva feina d'antropòleg (congressos, investigació en revistes especialitzades) i comunicar-se per correu electrònic amb els col·legues o atendre les preguntes dels alumnes de la facultat (també per e-mail, és clar).

Amb la Laura compartien llit, i amb prou feines, i poca cosa més. La relació s'havia anat refredant, si és que hi havia alguna relació més enllà de l'artifici de mal repartir-

se unes responsabilitats que cada vegada afrontaven d'una manera menys generosa i més paranoica: tot allò que l'un hagués cedit per l'altre o hagués anticipat abans que li demanés, endevinant els desitjos abans que deixessin de ser mirades o gests, ara es convertia en una defensa rencorosa de l'espai propi, que quedava violentament dibuixat en funció de la intensitat dels retrets mutus. Però des que ell s'hi havia connectat, les topades havien donat pas a l'allunyament. La Laura no tenia ni amant ni rival, i la seva desesperació creixia i estava plenament justificada: ell s'havia deixat atrapar de tal manera per la xarxa, que els espais domèstics dedicats a res que no fos tancar-se al despatx davant de l'ordinador eren gairebé inexistents. Per acabar-ho d'adobar, aquell era el seu regne exclusiu i excloent, ja que ni la Laura ni el Manelet tenien els més mínims coneixements ni interès per la informàtica. Des dels seus ulls tristos i cansats, la Laura intentava caçar-li una mirada, provava inúltim de fer-lo "baixar", però l'únic que baixava cada mes era el pressupost familiar a l'esquena de la creixent despesa telefònica. A la nit, després de sopar, amb l'excusa que havia d'actualitzar el material de la següent classe o de respondre les qüestions de tutoria del campus virtual, se'n tornava cap a l'ordinador, sense adonar-se del pas del temps, fins que allà a les dues de la matinada el vencia la son. A les sis, una hora abans de dutxar-se i anar cap a la feina, tornava a alçar-se silenciosament i es plantava davant de la pantalla, ignorant els colors de l'albada, penjat de la gran xarxa que li manllevava els somnis.

Però des de feia dos mesos, la bústia electrònica s'havia convertit en la protagonista de les seves hores sobre el teclat. Quan va començar a rebre els e-mails amb el pseu-

dònim de la Sossie, va pensar-se que es tractava d'un error, fins i tot va parlar amb el seu servidor d'Internet, per si hi havia un altre abonat amb la mateixa adreça de correu electrònic que la seva. Però el que va iniciar-se com unes notes simpàtiques i anònimes on s'apuntaven certes afinitats va acabar convertint-se en una relació ininterrompuda, profunda i intensa, molt més enllà dels gustos compartits en música i pintura, dels detalls que s'explicaven dels llocs que cadascú havia visitat, dels projectes i dels desitjos que (fins llavors, secretament) l'un i l'altra cobejaven. Aquella forma de comunicació íntima que en certa mesura respectava l'anonimat resultava idònia per ventilar tot el que s'havia desat en forma d'aspiració frustrada o de sentiment inconfessable. Xequejar el mail (mirar la bústia en català pre-Internet) a l'arribar a casa havia esdevingut la principal font de motivació diària. Sempre hi havia alguna nota agradable d'ella, en la qual no hi faltaven referències al molt que necessitava que li tornés a escriure, al seu estil càlid i a l'estimació que començava a sentir. Aquest sentiment, no cal dir-ho, era correspost, per bé que ell volia ser conscient que la imatge que d'ella s'anava construint ho era tant sols a partir d'aquella particular forma de reciprocitat electrónicoepistolar.

De fet, en certa manera aquella relació l'havia espavilat. L'alegria que sentia s'escampava fora de les quatre parets del despatx. Tornava a somriure, fins i tot trobava algun forat per jugar amb en Manelet (abans de sopar, sense tancar la connexió, és clar) i algun cap de setmana havien marxat tots tres, com sempre feien abans. Es va fixar en que la Laura s'havia tallat el cabell i va intentar un comentari amable en forma de pregunta absurda. Ella va respondre

amb una altra pregunta òbvia (“Que t’agrada?”), sense pretendre una resposta afirmativa sincera (que no va obtenir) o que a més s’adonés que se l’havia enrossit, però amb allò potser ja n’hi havia prou.

Va decidir que reduiria el temps que romania assegut davant de l’ordinador, va començar a dormir més hores i gairebé només l’engegava per llegir les cartes de la seva amant virtual (al vespre) i respondre-les (al matí, moment que aprofitava per explicar-li els problemes que preveia hauria de resoldre en el decurs del dia).

Al principi no va voler insistir molt, però cada vegada li resultava més urgent conèixer com era realment la seva fidel Sossie. S’imaginava la mirada d’ella trobant-se amb la seva, tenia ganes de dir-li tot el que les paraules no diuen i de notar la seva proximitat, tenia curiositat per descobrir si els seus gestos s’assemblarien als que s’imaginava quan llegia els seus missatges. Ella no s’hi havia negat, però més aviat semblava esquivar la trobada. “També jo tinc por”, pensava ell, temerós que la realitat desfés per sempre aquella mena d’il·lusió d’uns personatges que no coneixien altra mena de relació. Però lluny de deixar-se endur per aquest dubte, quelcom li deia que si es veien tot allò encara seria millor. En qualsevol cas, no podia reprimir aquell desig, fins que va assolir un compromís per trobar-se amb ella. Seria al vespre, al plegar de la feina a la universitat. Era el juny i no calia donar explicacions a casa, solia quedar-se a corregir exàmens i la Laura sabia que en aquella època no tenia horari previsible. Quan va sortir de la facultat, un impuls de deixar estar la cita va estar a punt de desdir-lo. De cop i volta va imaginar-se el gran buit que sentiria si, per culpa d’una primera trobada desagradable, se n’anés

tot en orris. “Aquest vespre mateix li enviaré una nota de disculpa, li diré que s’ha convocat reunió urgent de departament, que ja quedarem un altre dia...”. Va quedar-se una bona estona assegut a l’herba del campus, contemplant les parelles d’estudiants que s’abraçaven, mentre al sol encara li quedava un bon recorregut per davallar fins a la posta i es respirava aquell ambient de començament d’estiu que convida a evadir-se i alliberar-se d’engendrar propòsits com a manaments. “D’això ja en sé prou durant la resta de l’any”, va pensar. Volia omplir amb algun tros de vida aquella primera nostàlgia autocomplaent d’una relació que només existia en el món virtual. “Per què, si no?”, es deia. Definitivament, les ganes de veure-la podien més que qualsevol dubte, de manera que va anar fins al primer banc de la zona del parc d’on surten les barques, tal com havien quedat, va treure un disket que portava a la cartera, i va esperar que algú amb un disket a la mà se li acostés (aquest seria el senyal pel que es reconeixerien). Abans de poder començar a sentir-se ridícul, va tornar a intentar imaginar-se com seria ella, què li diria, com s’ho manegaria per tornar a quedar. Però quan ja passaven tres quarts d’hora no se li havien acostat més que un parell d’ànecs (cap d’ells amb un disket sota l’ala). Ella no arribava ni arribaria mai. Perquè en aquell moment tot just sortia de casa de l’amiga que li havia ensenyat a fer servir el correu electrònic, li havia confiat una de les dues bústies que ella tenia i, com cada tarda, li deixava una estona l’ordinador, amb la sospita que alguna cosa tèrbola duia entre mans però amb la complicitat i la discreció de la millor amiga. Però ella no arribaria a la cita, sobretot, perquè era la seva dona. La Laura va dubtar fins l’últim moment si comparèixer i descobrir-li que en realitat era ella

qui redactava aquells missatges, qui s'havia inventat una relació idíl·lica on podia dir-li tot el que encara sentia i que ell només estava en disposició de rebre mitjançant aquella insòlita forma de comunicació. Li feia una ràbia inexplicable que ell s'hagués deixat seduir tan fàcilment per unes paraules amables que poc a poc l'havien captivat, després que ella mateixa s'hagués sentit tantes vegades frustrada i ignorada en els seus esforços per refer la relació i atraure el seu interès. Però, que absurd!, com podia engelosir-la la figura que ella mateixa havia creat? Al cap i a la fi, també era d'ella de qui ell s'havia tornat a enamorar. Finalment, quan gairebé s'havia decidit a presentar-se i revelar-ho tot, un sentiment de por i de solitud extrema va paraitzar-la. Si allò s'acabava, podia perdre'l per sempre. Però no podia passar-se tot la vida enganyant-lo i enganyant-se. No, calia posar fi a tot allò, al preu que fos. No es va atrevir a anar al parc, però va enviar-li un últim missatge, com sempre des de l'ordinador de l'amiga, on li explicava tot i li demanava que intentés entendre-ho. Només calia esperar que ell tornés a casa i, com sempre feia, obrís el correu electrònic.

Epíleg

Quan tornava a casa, més confós que decebut, encara era clar. Es resistia a pensar que la seva estimada virtual no s'hauria atrevit a donar la cara. "Que estrany... tants dies fascinat per ella", pensava, "i finalment tot sembla tan poc autèntic...". No podia evitar sentir-se traït. Es va recordar d'ell mateix escrivint missatges dia rere dia, gairebé d'amagat, esperant com un adolescent que les paraules de la seva irreal amant fossin més dolces que les del dia anterior, i es va sentir avergonyit i ridícul. "He de deixar d'escrivre-li avui mateix". Va tornar a sentir aquell aire

d'estiu i no va poder esquivar un mínim balanç. Notava com mai que l'essència del viure rau en com es fa el trajecte i no pas on s'arriba. De sobte va pensar en la Laura, potser ja començaria a preocupar-se perquè ell no tornava. Li van venir ganes de compartir aquell passeig i aquell aire càlid d'estiu amb ella. "Però qui sap quins plans deu tenir, no ens expliquem gran cosa i últimament a la tarda marxa i alguns dies ha tornat més tard que jo". Mentre s'acostava a casa, una determinació anava prenent força: no tornaria a obrir el correu electrònic i sols faria servir l'ordinador pel que resultés imprescindible de la feina.

Si més no, durant tot l'estiu.

RENTAT EN SEC

Neus Bonet Farran

Ningú que per curiositat s'aturés davant l'aparador de la tintoreria La Elegant no podia imaginar que el vell que guaitava el carrer des del fons de la botiga fos un assassí.

Al barri ja ningú s'estranyava que cada matí de dilluns a divendres el senyor Andreu acudís puntual a obrir un negoci del qual només en quedava un taulell de fusta que els anys i la pols havien tornat d'un color indefinit i uns penjadors en els quals es gronxaven les teranyines. Un globus de vidre projectava un cercle de llum esmoreïda sobre un terra enganxós i a l'aparador una maniquí de tamany natural lluïa un vestit de núvia que ja feia molt havia deixat de ser blanc.

La deixadesa de la botiga contrastava amb l'aspecte polít del seu amo; la barba ben afaitada desprenia una olor seca de massatge, la clenxa recta desplaçant el cabell blanc cap a la dreta i al coll un mocador de seda d'estampat adomassat.

De tant en tant es veia el senyor Andreu dins de l'aparador allisant els plecs del vestit de núvia amb una planxa bonyeguda mentre escridassava la maniquí que l'observava indiferent darrere el vel rosegat per les arnes. Després ruixava l'aparador amb un esprai antiinsectes i

tornava al seu racó tot xuclant una pipa apagada amb aire satisfet.

L'estat actual de La Elegant no tenia res a veure amb el que havia tingut en d'altres èpoques quan els vestits d'alta costura s'arregleraven als penja-robes com si esperessin el seu torn per desfilarsobre la passarel·la. Amb el temps la clientela i els vestits van començar a escassejar; els primers seduïts per la competència i els últims adulterats per les fibres sintètiques. Però mai la tintoreria havia atès el grau de decadència actual que la convertia en una caricatura grotesca del seu nom.

Tot va començar feia dos anys quan la muller del senyor Andreu va desaparèixer de la botiga i del barri. Al principi els veïns van trobar a faltar aquella dona corpulenta, capritxosa i de mal caràcter que no s'estava d'humiliar el seu marit davant dels clients: "Però quin mal he fet al casar-me amb un poca-pena que no serveix ni per fer-me fills!", i acompanyava l'insult d'un cop de puny sobre el taulell on s'hi estavellaven els braçalets d'or que cobrien els seus braços fornits, afegint noves osques a les ja existents d'altres rampells. A aquell esclat de còlera sempre el seguia un silenci enutjós per part dels presents que miraven compassius com el senyor Andreu adoptava un aire de resignació i acotava el cap. L'actitud submissa d'aquell home tampoc va canviar el dia que ella li va llençar la planxa i li dislocà una espatlla. "Ai Magdalena, però què t'he fet jo?" era l'única resposta amb què gosava enfrontar-se als atacs de la seva dona. Amb el mateix to resignat informava tots aquells que s'interessaven per la salut de la seva esposa: "Ai, la Magdalena, la pobra, té l'Alzheimer." Davant d'aquesta sentència els veïns van deixar a poc a poc de

preguntar per ella i es van anar acostumant a veure'l tot sol a la botiga amb les seves rareses. Al capdavall no es podia negar que tot i la desgràcia s'havia fet justícia i que per fi el senyor Andreu podria gaudir d'una vellesa relativament tranquil·la alliberat de la tirania de la seva dona. Alguns li van aconsellar de vendre's la botiga i el pis que hi havia a sobre en un moment en què el barri s'havia revaloritzat. Però ell no s'hi avenia. "I què en faré dels meus dies ara que la Magdalena ni em coneix i que no puc dedicar-me a la meva afecció, la taxidèrmia?" Ja feia dos anys que la mà dreta del senyor Andreu havia quedat parcialment cremada en un descuit manipulant àcid sulfúric per curtir la pell d'un animal que estava dissecant. Més d'un va arribar a sospitar que darrera d'aquest accident hi havia la mà de la senyora Magdalena i encara amb més raó si ja començava a ballar-li el cap. A algun maliciós se li va ocórrer que el cos que el senyor Andreu estava dissecant en el moment de l'accident no era d'altre que el de la seva muller de la qual per fi s'havia desampallegat, assassinant-la, però la mala llet d'ella era tanta que fins i tot després de morta el va esbatussar.

Amb el temps el barri va anar oblidant la senyora Magdalena i els seus rampells. Pocs se'n recordaven que encara continués viva en alguna residència fins que un dia el senyor Andreu va comunicar als seus veïns que seguint els seus consells havia venut la botiga i el pis. Ara es podria comprar la caseta, de la qual tantes vegades havien parlat amb la seva Magdalena, en un poblet tranquil de la costa, cap al sud, on no hi fa mai fred. A més, així visitaria la seva esposa cada dia en aquella residència de grans finestral·ls des d'on es veia el mar.

El dia que l'excavadora va entrar a la botiga els veïns van acompanyar al senyor Andreu en el seu últim adéu a La Elegant. Només el soroll de la màquina profanava el silenci respectuós i emotiu de tot el carrer. Ningú no es va adonar que quan la pala aixecava l'aparador i triturava la maniquí vestida de núvia el senyor Andreu s'ho mirava tot acariciant-se la mà dreta deformada per l'àcid i remugava amb aquell to resignat: "Ai Magdalena, però què t'havia fet jo?", mentre xuclava la pipa amb aire satisfet.

AIGUA

Rosa Pagès Pallisé

Quan H. S. S. va rebre la notificació oficial que el cominava a abandonar la ciutat immediatament, començava a ploure altre cop. Feia set dies que la pluja havia fet acte de presència d'una manera abassegadora, persistent. El cel era gris i sobre els carrers lluïa la pàtina llefiscosa d'una humitat impossible d'eixugar. I en aquella època de l'any, en aquelles terres orientades al sud, més acostumades als solcs profunds de les sequeres que al fang marronós, ningú no s'havia acostumat a aquella invasió sobtada de l'aigua.

Sense entretenir-se a buscar una explicació lògica per a aquella ordre de trasllat imprevista, es va afanyar a començar els preparatius del viatge. Els bitllets de tren que li adjuntaven amb la notificació eren per a l'endemà a mig matí i, doncs, tenia poc temps per posar-ho tot en ordre. Tampoc no és que hi hagués massa coses a endreçar: des de feia ja anys, estava acostumat a aquells viatges sobtats d'una banda a l'altra, a aquelles interrupcions que, d'un dia per l'altre, l'obligaven a desplaçar-se quilòmetres i quilòmetres amunt i avall del país d'acord amb les necessitats de la feina, sempre imprevisibles.

Va anar, doncs, a la petita cambra que hi havia al fons

del minúscul apartament i va treure la maleta de l'armari. Sense dificultat, hi encabí el parell de mudes que s'havia endut, les sabates de cordons encara xopes dels passejos del dia anterior i els estris d'higiene personal que hi havia damunt de la tauleta de nit. Va deixar damunt de la cadira les quatre coses que necessitava per a l'endemà i, sense pressa, va tornar després al menjador i es va deixar caure al sofà amb l'esperança que el soroll de la pluja sobre la teulada d'uralita que tenia just sota el balcó s'anés esmoreint a poc a poc.

* * *

En arribar a l'estació li va semblar que l'animació que hi havia a les taquilles era ben diferent de la que va trobar el dia de la seva arribada a la ciutat. Era com si, de sobte, per una d'aquelles piruetes del calendari en què coincideixen les festes laborals i les vacances, tothom hagués decidit marxar de casa amb les maletes al coll. Hi havia tot de grups de gent que s'estaven fent rotllana al voltant dels bancs metàl·lics, enllestint la darrera cigarreta o, simplement, repassant, un cop més, els horaris d'arribada dels combois. El degoteig constant dels paraigües tancats i de les gavadines d'estiu havia convertit el terra en una pista de ball relliscosa i bruta de petjades desfetes i de roderes de maletes i carros.

Després de validar el bitllet a la màquina del hall, H. S. S. va baixar a l'andana i va buscar un bon lloc per esperar el tren. Faltaven encara cinc minuts perquè arribés i als rostres de les persones que, com ell, suportaven com podia la pesantor d'aquells minuts d'espera, va reconèixer una

ombra d'expectació, com si allò que esperaven fos alguna cosa més que un simple tren.

* * *

El seient de primera era còmode i ampli, amb un tapisat fosc i sofert que semblava net i polit. S'hi havia encabít amb rapidesa, sense entretenir-se a triar la millor vista des de la finestra, perquè la pujada al tren, amb tanta gent com hi havia a l'andana, havia resultat tumultuosa. Sort que havia corregut cap a la porta més propera i, sense semblar excessivament barroer però sense miraments, havia anat fent-se lloc per entrar dels primers. Al seu voltant, drets al passadís minúscul entre les fileres de seients, hi havia els passatgers més lents que esperaven, amb el bitllet a la mà, l'arribada del revisor per demanar explicacions.

Decidit a no immutar-se per aquell atabalament que, a poc a poc, s'anava amansint, va mirar per la finestra. El paisatge gris que el tren anava deixant enrere, ennegrit per l'espessor de núvols i distorsionat per la dèbil cortina d'aigua que tornava a caure, semblava buit, deshabitad. Només alguns cotxes que creuaven els carrers adjacents i que solcaven el terra aixecant al voltant de les rodes una espiral d'aigua bruta, donaven fe que en aquells indrets hi vivia algú.

Passada una estona, avorrit d'aquell paisatge que, un cop deixada enrere la ciutat, es desfeia en camps i extensions de terra irregulars, va aturar-se a examinar amb atenció els rostres de les persones que hi havia al tren. Assegut al seu costat, un jove de poc més de vint anys repassava uns apunts manuscrits en tinta blava amb tot de fórmules i

d'anotacions tècniques. Seguint el fil de les operacions amb el bolígraf, com si aquell enfillal de lletres i símbols posseís una melodia que calia arrencar a compàs de batuta, el noi semblava del tot allunyat del que l'envoltava: tenia els ulls fixos en aquells papers, el cap cot i el coll ben arquejat com el d'un ocell de presa que busqués, al fons d'un estany, un peix suculent. El perfil del seu nas, afilat i llarg, la blancor de la pell i la cresta de cabells erts i llisos del serrell indomable, juntament amb l'esveltesa de les mans, amb els dits prims i llargs i les ungles cuidades, augmentaven encara més aquella semblança amb els grans ocells.

Dreta al costat del seient del noi hi havia una parella jove que no parava de parlar. Ella, amb els cabells negres deixats anar i la pell bronzejada, reia sorollosament, deixant anar unes rialles estridents i forçades, com un renill, a cada paraula del seu company. Quan ho feia, obria la boca i una filera de dents blanques brillava entre els llavis fins. La bossa de canya que duia penjada a l'esquena estava decorada amb ornaments de fulles seques i fruits de colors i, a través de la samarreta de tirants estreta, s'endevinava un cos jove i ossut, flexible. També el cos del noi semblava àgil i indòmit, envigorit per la joventut esclatant. Duia els cabells llargs, lligats amb una goma que li deixava caure sobre l'esquena una cua de cavall negra i llustrosa que oscil·lava a cada moviment de cap amb què acompanyava les seves paraules, amunt i avall com si saludés enmig d'una exhibició eqüestre.

Al seu costat, una mica més avall, una dona grassa amb la pell clapejada i la mirada aigualida premia amb força el raspall del seient com si tingués por de caure enmig dels sotracs del tren. Sota el vestit sintètic estret de cintura

s'endevinava un pitreram imponent, ben falcat pels sostenidors, que es deixava entreveure per l'escot. Darrere seu, un home de pell bovina, amb el bigoti i les puntes dels cabells blancs, no deixava d'observar-la. L'home s'havia anat acostant a la dona a poc a poc, com si mirés d'encaibir-se amb una certa comoditat en aquell espai estret del passadís, i de tant en tant deixava anar sobre el clatell d'ella, barroerament, una exhalació sobtada, mig de queixa mig de reclam, intentant que ella es girés i tingués oportunitat d'encetar una conversa o, si més no, de veure més de prop les profunditats d'aquell escot alimentici.

Més enllà, hi havia encara altres rostres, més imprecisos a causa de la distància, però en cadascun d'ells a H. S. S. li semblava descobrir una aparença animal innegable. No és pas que fes cap exercici d'imaginació hiperbòlica a partir d'uns trets concrets, com ara uns ulls massa incisius o un ventre massa ple, sinó que aquells rostres i aquells cossos mig advertits se li apareixien com instantànies d'un zoo amb aires de circ.

Per mirar de treure's aquella dèria del cap que ja començava a semblar-li excessiva i, en part també, per estirar una mica les cames, va decidir sortir a fer un cigarret. Va cedir el seu seient a la dona de pell clapejada i escot generós i, en arribar a la plataforma que separava els vagons, intentant no molestar els viatgers que s'estaven de peu dret al passadís, el va sorprendre la mirada penetrant d'un home prim i escanyolit, amb aparença de guineu, que s'estava en un racó. Tenia la pell fosca, colrada pel sol i pel vent, i els cabells esbullats d'un to rogenc tremolaven amb l'aire fred que li queia des de la sortida de l'aire condicionat que tenia just damunt del cap.

Sense entretenir-se a mirar l'home amb atenció, es va recolzar a l'extrem contrari, va treure una cigarreta i, després d'encendre-la, va deixar lliscar la mirada pel vidre de la porta. La pluja continuava caient, ara amb més persistència que no pas en deixar enrere la ciutat, i la vista exterior s'havia desdibuixat prou perquè resultés impossible delimitar els trets del paisatge que corria vidre enllà. Una cortina d'aigua s'esfilagarçava davant dels seus ulls i el contacte amb la superfície de la paret era fred i humit.

Quan feia la segona pipada a la cigarreta, l'eco d'un tro imponent esquerdà el silenci i, immediatament, l'espectec d'un llamp electricità el paisatge gris.

—Voleu dir que s'acabarà el món? —va preguntar l'home de la mirada incisiva.

—Potser sí —va respondre H. S. S. gairebé sense girar-se.

I a través de la finestra, el reflex tèrbol del rètol que, sota les plaques que donaven instruccions per obrir les portes en arribar a l'estació, indicava el nom del tren amb lletres daurades, el féu girar de sobte: "L'Arca de Noè". I just en aquell moment, les gotes d'aigua que s'escolaven del sostre li van apagar la cigarreta als dits.

PER QUÈ M'ESTIMES QUAN M'ESTIMO?

Marc Casanovas i Ripoll

Estimat Josep:

Per què m'estimes quan m'estimo? Per què em mires quan em miro, i per què em toques quan em toco? Per què respons al que em pregunto? Per què m'odies quan m'odio i m'adores quan m'adoro? Per què m'estimes quan m'estimo? I per què plores quan ploro? Per què camines quan camino, cantes quan jo canto, dorms quan dormo? És que no hi ha ningú més que jo en aquest món? És que no pots viure sense mi? Ja ho sé, la culpa és meva. M'estimo massa. Per això m'envio aquest mail. Perquè vull dir-me a mi mateix que m'estimo. Per no enganyar-me: per saber-ho de veritat. Tinc por de deixar-me d'estimar, de trencar aquest amor tan meravellós i que ha durat tants i tants anys! Ja no recordo quan vaig començar a estimar-me ni sé exactament quants anys portem sortint junts. Trenta-cinc, trenta-sis, quaranta? Quan va començar? Potser fou el primer dia que em vaig veure al mirall. Deuria tenir tres anys i la mare m'estava pentinant. Des de llavors hem compartit tantes coses! Ho sé tot de mi. No em puc enganyar amb una altra persona! No puc estimar cap dona sense deixar d'estimar-me. Ni l'Anna, ni la Marta, ni la Carme, ni la

Roser, ni la Susanna no han pogut enamorar-me. Jo només m'estimo a mi. I elles, no ho han volgut entendre i una a una, m'han deixat. Per què no puc viure amb una dona sense estimar-la? M'agraden molt les dones, però no les estimo. Tampoc no vull que m'estimin perquè amb el meu amor en tinc prou. Estic molt bé amb elles. Diuen que sóc agradable, carinyós i molt tendre. I m'ho passo d'allò més bé perquè sé que no les estimo. En canvi elles s'esforcen en estimar-me, es preocupen per mi, em truquen... Pobretes! Però no vull canviar. No puc. Ja és massa tard. Els amics no paren d'aconsellar-me psicòlegs de prestigi que prometen grans solucions. I de què em serviran? S'encaparraran amb que he d'estimar una dona i m'aterroritzaran amb preguntes perquè retorni a la infantesa. Però... no cal que em preocupi. No aniré a cap psicòleg. M'ho prometo. Escrivint-me sento la tranquil·litat. Necessito oblidar la Susanna. No para de trucar-me. No ho entén. Pobra Susanna! Ella ha estat la darrera relació que he tingut. La Susanna té vint-i-cinc anys i en fa dos que es va enamorar bojament de mi. Jo fingia que l'estimava perquè em sabia greu explicar-li la veritat. Temia que no m'entengués, com totes les altres. Durant dos anys he fet veure que sortia amb ella i, de sobte, s'ha acabat. Fou el dia del meu aniversari. Ho recordo com si fos ara. Estàvem al sofà de casa. Ella va començar a fer-me petons a la boca i no parava de dir-me que m'estimava. I aleshores va passar el que temia des de feia molt de temps. M'estimes, Josep? Ja ho saps. M'estimes o no m'estimes? Et dic que ja ho saps, Susanna. Sí o no? És clar. Que què? Que t'es...ti...mo. Acabava de dir-ho quan la Susanna va aixecar-se i de la butxaca del texà tragué una capseta molt ben embolicada. Què és? Un

regal. Per què? Perquè t'estimo i vull casar-me amb tu, Josep. Amb mi? Sí, tal com ho sents. I mentre les mans i les cames em tremolaven vaig desembolicar-lo. Un anell. Un anell! Un anell! T'agrada? Però... no calia. T'agrada o no t'agrada? És clar. I quan ja creia que el martiri i les preguntes havien acabat la Susanna va llevar-se per agafar una copa de licor per celebrar-ho i mentre obria l'armari del menjador van començar a caure regals de dins. Unes bambes, una ploma d'or, ulleres de sol, una camisa de seda, tot ben acompanyat de postals i cartes d'amor anònimes. Qui t'ho ha regalat tot això? No hi va haver manera de fer-li entendre que m'ho havia comprat jo mateix. Per mi, Susanna. Perquè m'estimo. Mentida! M'has enganyat. Qui és. Digue'm qui és?

I mentre plorava i cridava com una desesperada vaig anar corrents al lavabo, vaig tancar-me amb clau, em vaig mirar fixament al mirall i, somrient, em vaig fer un petó.

Josep@tinet.fut.es

Escriu-me!

JOC DE NENS

Àfrica Moreno Ragel

Havia sentit a dir que dins d'ells es vivien les històries més meravelloses, les més fantàstiques; històries romàntiques, històries de terror, de crims maquiavèlics, d'espionatge, de tendresa, i per això em vaig convèncer.

Aquell estiu vaig decidir acabar amb els estalvis de cinc anys, deixar durant un temps l'ordinador, oblidar-me d'escriure i deslliurar la ment al descans merescut. Havien estat massa anys sense treva, volia abandonar-me uns quants dies, però no sabia ben bé on anar, no tenia cap destí. Per això vaig decidir pujar en un d'aquells fantàstics trens que semblaven no aturar-se mai, i viatjar sense parar.

És meravellós aquest moviment continu i monòton que et fa entrar en un estat de trànsit amb tu mateix i és llavors quan fixes la vista en el paisatge i tens el pensament tan abstret que ni parpelles. Només tanques els ulls quan de tant en tant el sol s'escola entre els arbres i et fereix la vista, o quan la foscor d'un túnel t'omple el cor d'esglai. I t'enganches en el més sorprenent dels viatges, en un recorregut per la fantasia dels teus pensaments més profunds, que només un tren et pot donar.

Em trobava en aquesta situació, en què estàs i no estàs,

en què les converses dels teus companys de seient les sents com a remors llunyanes, on les paraules volen a l'ambient i es presenten inconnexes, sense sentit, on només els cops del revisor al braç demanant-te el bitllet et poden treure del teu absortiment.

—El bitllet si us plau, senyora. Que em pot ensenyar el bitllet?

Em giro i el veig. Se'm paralitza la sang i quan fico la mà dins la butxaca per treure el bitllet, em pessigo d'amagat la cuixa per comprovar que no estic somniant, que és ell, el revisor és en Mateu. No m'ha reconegut, o si ho ha fet ha dissimulat molt bé. Tant he canviat? És clar, ja han passat quinze anys, quinze anys en la vida de dues persones que mai més es van tornar a veure, que mai més van saber res l'una de l'altra. El veig igual, amb els ulls penetrants i petits, enfonsats sota les gruixudes celles; amb els llavis estrets i transparents i aquelles entrades al front que amb vint-i-cinc anys ja el feien semblar més gran.

Sí, quinze anys, són molts anys. Què deu haver fet durant tot aquest temps?

Quants viatges, quantes aventures de vagó, i quant l'he arribat a estimar malgrat la seva absència. Crec que l'he de d'anar a trobar, em deu una explicació.

Corro darrera d'ell i l'agafo pel braç, es gira i em somriu.

—No has canviat gens, Laia.

—Llavors... M'has reconegut... Per què no m'has dit res?

—Reconec a molta gent, porto molts anys aquí dins.

—Ja, però creia que jo no era gent. Recordes?

Ara sembla somriure encara més, i em mira amb ulls de llàstima i crec que em farà un petó, almenys això és el que passa a les pel·lícules, però m'equivoco, continua

fred, impassible, com endinsat en una tristesa estranya i supèrflua.

—Vigila Laia, agafàt que ve un revolt molt fort i podries caure.

—No em dóna la gana d'agafar-me! —Què s'ha pensat aquest amb aquest aire de superioritat com si tot fos normal, com si tot ho sabés, com si això fos quelcom que havia de succeir, com si res no hagués passat durant tots aquests anys—. Em vas deixar plantada a l'estació, no vas venir, et vaig esperar, de fet... T'he esperat tots aquests anys.

Realment la corba era forta, al final he hagut d'agafar-me, per no caure.

—Mira, d'aquí a mitja hora acabo el meu torn, si et sembla bé quedem al vagó-cafeteria i parlem tranquil·lament, hi ha una explicació per a tot això.

—Bé —no tenia cap altra opció, era millor això que res.

Vaig tornar al meu seient, m'agafava al cuir vermell per no caure i caminava lentament, va ser llavors quan vaig notar que la visió s'ennuolava, tenia els ulls plorosos. Quant temps l'havia estat esperant, tants anys imaginant com hauria estat la vida al seu costat, tantes tardes melangioses esperant a l'estació, tants dies de pluges damunt les espatlles, sempre esperant, esperant, mirant a la via, mirant a la llunyania, cada dia amb més necessitat de veure'l arribar, tornar-lo a sentir, notar els seus braços grans abraçant-me i dient-me que sentia arribar tard, que només havien estat quinze anys però que ja estava amb mi. I ara, quan em veu, m'evita i al plantar-me al seu davant només pot reconèixer que no he canviat i procura que m'agafi per no caure.

Oh, Senyor! Que desgraciada que sóc, he estat tota

una vida esperant un home que sembla que mai no m'ha trobat a faltar.

Torno a recordar com va anar tot. No he estat mai una persona impulsiva, però aquell dia no vaig poder evitar-ho, va ser com si una gran mà m'obligués a pujar al tren i a viure aquella meravellosa història d'amor. Aleshores jo tenia vint-i-vuit anys, i havia estat durant cinc anys estalviant els guanys de les meves obres literàries, fins que un bon dia vaig decidir deixar la meva vella màquina d'escriure durant un temps. Ja n'hi havia prou de guardar els calés, que són dos dies i que s'han de viure el millor possible, i me'ls vaig gastar tots en un viatge en tren.

Anava asseguda mirant el paisatge, i pensant en el meravellós moviment continu i monòton que et fa entrar en un estat de trànsit amb tu mateix i és llavors quan fixes la vista en el paisatge i tens el pensament tan abstret que ni parpelleges, només tanques els ulls quan de tant en tant el sol s'escola entre els arbres i et fereix la vista, o quan la foscor d'un túnel t'omple el cor d'esglai.

Jo em trobava en aquella situació en què estàs i no estàs, en què les converses dels teus companys de seients les sents com a remors llunyanes, on les paraules es presenten inconnexes i sense sentit, on només els cops del revisor al braç demanant-te el bitllet et poden treure del teu absortiment.

—El bitllet si us plau senyoreta, que em pot ensenyar el bitllet?

El vaig veure i em vaig enamorar sobtadament, sense condicions, sense pensar-ho, em vaig enamorar tendrament i bojament. Ell era jovenet, deuria estar vora els vint-i-cinc anys, encara que ja duia unes bones entrades al front que el feien semblar més gran. Li vaig allargar el

bitllet i em passà la seva mà a frec de la meva, va ser llavors quan vaig notar l'escalfor de la seva pell damunt la meva i una esgarrifança dolça em recorregué tot el cos. El vaig seguir durant tres vagons i a l'últim el pregué del braç i vaig preguntar-li el nom.

—Mateu, em dic Mateu —em mirà somrient.

—Jo em dic Laia —crec que vaig envermellir per la meva agosarada actuació.

—Miri, senyoreta Laia, d'aquí a mitja hora acabo el meu torn; si vostè vol podem quedar al vagó-cafeteria i parlem una estoneta mentre prenem un cafè.

—D'acord —no vaig dubtar ni un segon, estava totalment captivada de la seva dolça mirada, era com un nen resignat a jugar a ser gran.

Vaig tornar al meu seient, m'agafava al cuiro vermell per no caure i caminava lentament, va ser llavors quan vaig notar que la visió s'ennuolava, tenia els ulls plorosos, estava avergonyida, quantes vegades a les meves novel·les hi havia trobades així, quants amors a primera vista, quants impulsos sense controlar, quants enamoraments màgics, i ara no creia que m'estigués passant a mi.

Oh, Senyor! Que afortunada que sóc, he estat tota una vida esperant un home així i sembla que ja l'he trobat.

Això creia, creia que l'havia trobat, que era l'home de la meva vida, l'home ideal. I vaig acudir a la cita puntualment, mitja hora després érem tots dos davant de dos cafès que fumejaven mandrosament, enlairant flaires d'escalfor que penetraven l'aire romàntic d'aquell viatge.

Em mirava i m'explicava que feia cinc anys que hi treballava allà, que sempre havia estat dins el mateix recorregut i que ja es coneixia les corbes de memòria. Vam estar dues

hores parlant de les nostres vides i acabàrem la nit al meu compartiment.

Entre els llençols blancs i l'olor a carbó em prometé amor etern; entre carícia i carícia m'explicà els seus sentiments; entre petó i petó m'omplí el cor d'esperances; entre somni i somni m'inventà una vida meravellosa per a tots dos junts, sempre junts.

I així va ser com vàrem quedar per trobar-nos a l'estació, quinze dies després quan jo tornés del meu viatge i ell pogués agafar unes petites vacances per parlar de nosaltres.

I el viatge va acabar i arribà el moment de la trobada, jo era asseguda en un banc de l'estació, l'hora s'apropava i al final de la via vaig veure aparèixer el tren, cada cop més a prop, cada segon el cor més esverat, galopant al ritme de les petites rodes damunt els rails, tenia tantes ganes de veure'l... Però el tren passà de llarg com una gran cremallera que va tancant un vestit de festa. I em vaig quedar sola tota la tarda, i tota la nit, i tot el matí, i una altra vegada la tarda i la nit i així vaig esperar durant quinze anys. I l'estació anava canviant, i els trens cada cop anaven més ràpids, i ja no treien fum, i les vies ja no es canviaven manualment, i ell mai no tornà. I jo asseguda al banc, dia i nit, durant tants anys, i avui per fi he tingut l'ocasió de tornar-lo a veure.

Ara el tinc amb mi, asseguts davant dues tasses de cafè que fumegen mandrosament.

—Mira, Laia, aquests quinze anys han estat els més desgraciats de la meva vida, el meu tren mai no ha parat, simplement ha anat canviant, cada cop més veloç, cada cop més net, cada any amb més vagon. I passava per l'estació i no parava i et veia asseguda impàvida al banc,

sempre esperant, igual durant tots els anys, sense moure't. I quelcom em va fer pensar, i vaig esbrinar la realitat de les nostres vides.

—Ostres, Mateu, què m'estàs dient? No entenc res.

—Mira, Laia, nosaltres només tenim vida quan som dins del tren. Joestic aquí dins i veig com la gent puja i baixa i quan arriben a terra es petrifiquen i queden paralizats. Ho entens? Formem part d'un joc, a tu et varen fer pujar al tren i et tornaren a treure i t'assegueren en un banc i ara al pujar has tornat a recordar-ho tot. Ho entens? Només podem viure aquí dins, on els que posen en marxa tot això no ens veuen. Tot pren vida dalt del tren però fora tot és mort, és una simple maqueta de joguina. Fixa't, Laia, mira per la finestra i digue'm que veus.

—Ostres! —ara ho entenc tot.

Sempre els mateixos arbres que es repetien contínuament, sempre la mateixa estació, el mateix túnel, sempre les mateixes muntanyes, sempre la mateixa corba que ens feia trontollar.

—Mateu, no marxaré mai més, viurem dins d'aquest vagó meravellós, no vull tornar a perdre el tren de la meua vida.

Tot era un simple joc de nens.

EL DARRER DESIG

Octavi Franch i López

L'Adrià buscava bolets de bon matí, com cada cap de setmana. Aquell dissabte, però, era força especial. Desitjava omplir el cistell dels millors exemplars que pogués trobar ja que, al migdia, dinaria amb la Lídia, la seva promesa, a casa dels seus imminents sogres. Després de les postres anunciarien el compromís i mostrarien els anells que segellarien el seu vincle d'amor, etern.

Els pares de la Lídia se sorprendrien, de ben segur, d'una decisió tan sobtada. Però el que desconeixien n'era el motiu: la seva filla havia acomplert dues faltes. Ambdós, tant l'Adrià com la Lídia, anhelaven que aquell fill fos una nena: es diria Mireia. Malgrat el contratemps de l'embaràs, no es penedien de res. Continuaven estimant-se amb la bogeria novedosa del primer dia.

L'Adrià gaudia amb cada bolet que collia. Havia d'anar amb molt de compte, però, de no agafar-ne cap de verinós. Sabia que, fins i tot, els boletaires més veterans, com el seu pare, eren capaços de confondre'ls amb els comestibles. En plena trobada de rovellons, pinetells, rossinyols i llenegues, va descobrir un paratge, a mig camí entre Llinars del Vallès i el Montseny. Alzines, faigs i pins s'enlairaven fins llepar

els núvols de tempesta que amenaçaven el transcurs eixut de la jornada. L'Adrià va pujar una bona tirada del nou camí i, tot seguit, es prengué un respir: va asseure's damunt una roca tapissada de molsa.

Entretant, una boira espessa va començar a aproparse-li. El boirí s'evaporà, de sobte, i de les seves restes humides va aparèixer una dona d'uns seixanta anys, amb el cap rapat i tatuat amb figures geomètriques, com d'un altre món. L'àvia s'abrigava de la gelor de la rosada amb una granota de pell platejada, amb ornaments de metacrilat i estany, i calçava botes de drag-queen. Dos anells que resplendien or li enjoiaven la mà dreta. L'Adrià, mentre observava encuriós la vestimenta de la vella, es preguntava on havia vist abans aquells ulls. Seguidament, l'àvia va caure de genolls, abraçà el noi i va engegar un doll inacabable de llàgrimes. La dona, entre sanglots, va gemegar:

—Pare, per fi...

L'Adrià va restar immòbil, sense saber què dir ni què fer. La dona continuava plorant sense parar. Finalment, ell va reaccionar.

—No plori més, sisplau —va pregar-li l'Adrià—. Aixequi's dona, que el terra és fred...

La iaia se li va agafar de braçet i s'acomodaren damunt un parell de rocs. Ella plorava, encara. Però una immensa alegria es reflectia en les seves arrugues d'anys i panys. L'Adrià començà a asserenar-se. Mentrestant, barallava la hipòtesi que es tractés d'una pacient fugida d'algun centre psiquiàtric de les rodalies. Va decidir tirar pel dret i veure-les venir.

—Ja està més tranquil·la, senyora?

—Sí, gràcies... —va respondre l'àvia, amb un somriure agredolç.

—Dispensi... —s'atreví l'Adrià—, que em podria dir d'on ha sortit vostè?

—No crec que ho puguis entendre... —va anunciar la vella amb un rictus de desconfiança als llavis.

—Provi-ho —li recomanà l'Adrià.

—Com vulguis...: acabo de morir-me —va contestar l'àvia.

—Què...? —va intervenir el noi amb una ganyota d'estupefacció.

—D'una embòlia...

—Com...? —li preguntà l'Adrià, sense entendre un borrall de tot plegat.

—Ja t'he dit que no ho entendries...

—No, no, no: continuï, sisplau —va insistir el boletaire.

—Doncs, com et deia: m'acabo de morir i he anat Allà Dalt —va dir la dona mentre assenyalava el cel amb la mirada.

—I...?

—M'han ofert acomplir un desig, abans de creuar, definitivament, la porta.

—I quin ha escollit?

—Coneixé't.

—Per què?

—Encara no saps qui sóc, oi? —li plantejà l'àvia.

—Doncs, la veritat, no... —va contestar-li l'Adrià sense deixar de guaitar aquells ulls que li recordaven algú; però qui?

—La Mireia.

—Qui? —va preguntar-li un al·lucinat Adrià.

—La teva filla.

Aquelles paraules li trepanaven el cervell. L'Adrià no entenia res de res. Però, en canvi, aquell esguard el tenia completament encisat.

—Parla'm pare, sisplau... —va pregar-li la Mireia.

—No sé què dir... —aconseguí xiuxiuejar l'Adrià, cada cop més absort.

—Afanya't! El núvol! Mira, ja torna...

L'Adrià va tombar el coll i admirà, fascinat, aquella boirina grumollosa que se'ls aproximava.

—Per què diu que sóc el seu pare?

—Quin any som? —va preguntar la Mireia.

—El 1999, és clar...

—La mare deu estar embarassada, oi?

—Qui?

—La Lídia...

—Com ho sap?

Van fitar-se de nou. Per un instant, l'Adrià va creure que estava parlant amb la seva futura sogra, la mare de la Lídia.

—Pel que més vulguis, pare: digue'm que m'estimes...
De pressa, el núvol!

L'Adrià no se'n sabia avenir; però aquells ulls...

—T'estimo, filla...

—Gràcies, pare...

En un no-res, el núvol engolí la Mireia i la va volatilitzar. Abans de fer-ho l'àvia va acomiadar-se de l'Adrià amb la mà dreta. Llavors, ell es va poder fixar, amb claredat, en els dos anells. Un el va reconèixer, immediatament: era el que regalaria a la Lídia, després de dinar; l'altre, però, no l'havia vist mai.

Un cop esvaïda la boira, l'Adrià va recollir el cistell farcit

de bolets. Va restar-hi uns minuts, encara, mirant la bassa que havia deixat anar el núvol després de desaparèixer. Va rumiar sobre tot el que havia ocorregut. L'àvia que deia que era la seva filla, els seus ulls i, sobretot, l'anell, l'anell que ell havia comprat vint-i-quatre hores abans. Va acabar d'emplenar el cistell, sense esma, amb un reguitzell de bolets diversos que va arrencar del primer arbre amb què ensopegà. A la fi, va encaminar-se cap a casa de la Lídia. Calia que hi arribés ben aviat: havia de netejar els bolets. No estava del tot segur si els comentaria la trobada amb aquella àvia tan enigmàtica, la seva suposada filla.

Un cop a taula, la Lídia va preguntar-li si li passava res. L'Adrià només es va veure amb cor de somriure-li, de biaix:

—Res, no em passa res: no pateixis... Només és la boda, l'embaràs, tot plegat; encara no ho he acabat de pair.

Seguidament es van fer un petó. L'Adrià, de retull, va veure com la mare de la Lídia els observava amb aquells ulls verds que tot ho controlaven. Com si res, van continuar dinant fins que s'acabaren tots els bolets. L'Adrià repetí. Estava afamat, entre l'exercici i l'enrenou del matí. Encara no els havia esmentat res. Potser no valia ni la pena. Durant les postres, tal i com havien planejat, l'Adrià i la Lídia van aprofitar per ensenyar els anells de boda. L'Adrià va patir una taquicàrdia quan s'adonà que el seu, el que li regalava la seva promesa, era idèntic, el mateix, el que no havia reconegut a la mà de l'àvia del bosc. Va haver de ficar-se al llit durant una bona estona.

Fins al vespre no es va llevar. Semblava que ja es trobava una mica millor. Tot va ser posar-se dempeus i caure rodó. Estava molt marejat i va començar a vomitar. Va sentir

com algú trucava a urgències. Ell ja sabia que no hi feia falta cap metge. Sabia que s'estava morint, enverinat pels bolets que havia collit al matí.

L'ADÉU

Jordi Martínez Ferré

L'església era, com totes, freda, humida i massa gran. Les parets s'alçaven rectes i fosques uns vint o, potser, trenta metres guiades pels seus nervis de pedra i tot de columnes arrodonides s'hi enfilaven fins arribar al sostre. Resseguint els laterals de l'edifici, hom podia trobar mitja dotzena d'estances sense porta, gairebé coves artificials, on els constructors havien situat petits altars dedicats a sants menors o a escenes de la vida de Crist i on es mig amagaven uns confessoris antiquats. Aquí i allà, uns quants finestrals plomats deixaven caure la llum de mitja tarda entre els carreus de pedra, donant un aire plàcid i estranyament psicodèlic a les oracions i els precis sagrats que s'havien repetit a l'església un parell o tres de cops cada dia des de feia massa temps. Al capdamunt, pesada i massissa, una bòveda medieval cobria la construcció d'una banda a l'altra posant a recer d'un Déu distant les ànimes dels bons feligresos.

En Jordi va caminar lentament fins arribar a una de les capelletes laterals i es va deixar caure contra l'angle recte que unia dues de les parets. Des d'allí estant (amb les ulleres fosques, la corbata negra i l'americana a to amb la cerimònia) es va dedicar per un moment a mirar la resta

de la gent. Estaven repartits entre una dotzena de banquetes de fusta amb les cares llargues i els cors estovats i no semblava que parlessin entre ells. S'observaven els uns als altres avergonyits per la seva mútua curiositat i feien veure que estaven massa afectats per sentir res que no fos un plany silenciós i digne. En saludar vagament els qui caminaven buscant un lloc on seure, tots acotaven el cap mantenint el dol i el silenci de rigor, com si algú els pogués retreure no demostrar la més absoluta de les tristeses, i remugaven en veu baixa el nom de l'Angèlica. Prou baixa per no molestar i prou encesa per ser escoltada per la resta de membres d'aquell congrès d'ineptes...

En Jordi no s'hi sentia gens còmode, allí. Coneixia la majoria d'aquells ninots buits i patètics des de feia tres o quatre anys i cap d'ells ja no li havia fet el pes de bones a primeres: tots (o gairebé tots) mantenien les seves postures ben estudiades anessin on anessin, tots (o gairebé tots) es gronxaven amunt i avall al ritme més adient per a cada ocasió i a tots (o gairebé a tots) els encantava omplir-se la boca amb les mentides fàcils d'escoltar que ell mai no havia suportat. Però per a l'Angèlica aquell grapat d'inútils era la gent que a un li calia conèixer. Se'ls mirava amb els seus ulls tous i els trobava interessants... Excèntrics dins la seva genialitat... Magnífics! Eren artistes, músics, escultors o qualsevol altre cosa mínimament exòtica; eren cultes, intel·lectuals i plens d'una dignitat elegant; eren ells, la crème de la crème, ells en majúscula, l'art i el secret de l'univers... Però aquella gent eren les amistats de l'Angèlica, no pas les seves, i, malgrat tot, li havia tocat ballar al seu ritme una llarga temporada, suficient, pensava ell, per quedar-ne tip i cuit de per vida. Amb la gola seca, en Jordi

va buscar la seva ampolla d'un terç a la butxaca interior de l'americana, la va treure i en va fer un tast irreverent i amarg. Després, sense que ningú l'hagués vist, va fer girar el tap fins que el coll de vidre va quedar ocult, va calcular quants glops li quedaven i va tornar a guardar l'ampolla una mica decebut.

En Jordi es va afluirar el nus de la corbata pensant com s'ho podria fer per fumar-se un ros allí dintre. El necessitava, estava nerviós i se sentia una mica culpable. De fet, sabia que ni el seu Lucky ni el conyac resultaven massa convenients en un lloc com aquell, però què hi podia fer ell? Ja portava més alcohol al cos del que resultava recomanable i encara se sentia totalment abatut. El seu alè hagués pogut fondre una agulla de corbata sense gaires problemes, les paraules se li amuntegaven a la boca en parlar i, sincerament, continuar dret era un exercici, com a mínim, complicat. Però aquella sensació terriblement buida i ben definida no volia quedar enrere...

La saliva es negava en rodó a arribar-li als llavis i en Jordi es va deixar caure una mica més al seu racó. Les mans a la butxaca, el cap cot i el cervell espès i va recordar com se n'havia assabentat, de la notícia. Havia anat a Barcelona a passar el cap de setmana buscant, com gairebé sempre, un parell de nits de gresca i uns quants records nous que l'allunyessin de la rutina. Ho feia de tant en tant: agafava la bossa, recollia uns quants bitllets i es perdia tres o quatre dies pels carrers d'una Barcelona opressiva i enganxosa, una Barcelona que havia conegut feia anys de mà de l'Angèlica, la Barcelona que preferia. Aquell cop, però, en Jordi no va tenir temps de voltar per la ciutat gaires hores sense trobar-se amb una vella coneixença. Van petar de cara a un pub

força concorregut, un d'aquells que gairebé sempre estan de moda, i ella se li va acostar, copa en mà, amb un noviet musculós i amb els cabells blaus penjat del braç: es tractava de l'amiga d'una amiga d'una coneguda de l'Angèlica, tot just la mena d'alegre troballa que en Jordi necessitava. Ell es va resignar, va saludar-la amb un "hola" més que sofert i va esperar una resposta en forma de novetats no demanades sobre la vida de la seva antiga amant. Ella, però, va deixar anar una ullada llarga i compassiva, va fer-li un petó a la galta i li va donar el seu més sincer condol, un condol que ell no va acabar d'entendre. No en aquell moment...

Mentre en Jordi s'atabalava al seu racó, les primeres paraules del capellà per fi van omplir l'església amb un to precís i mesurat. Sortien de l'altar major i s'enfonsaven lentament entre els assistents a la cerimònia tal i com ho havien fet en dotzenes de funerals anteriors, provant de convèncer la gent que aquell final injust i sobtat era part del pla diví, i, encara que en Jordi no s'ho podia creure, alguns dels rostres abatuts semblaven reconfortar-se amb aquelles pobres paraules.

Els "preguem" i els "amén" se succeïen mecànics i l'ampolla d'un terç perdia a cada minut els pocs glops que encara guardava. A primera fila, enfrontats a la visió depriment del taüt cobert d'un barnís fosc, la família més directa es planyia i suportava resignada la seqüència d'oracions benintencionades del capellà sense poder-ne fugir. Aquella pobra gent es veia obligada per les circumstàncies a fer el paper d'amfitrions de la macabra celebració que es duia terme a l'església. Ningú els podia consolar, cap paraula podria eixugar la pèrdua, cap gest, cap oració... I, tanma-

teix, ells seguien allí, drets i estòics, resignats a escurar els seus darrers minuts en companyia de l'Angèlica, gairebé com si esperessin un miracle que no havia d'arribar.

En Jordi no va poder més i va sortir del seu racó decidit a esperar fora al carrer que s'acabés aquella farsa trista i depriment. Al capdavall, què tenia en comú amb la gent que hi havia allí dintre? Que tots havien conegut l'Angèlica? Això i prou? Doncs quina cosa... Fet i fet, es va dir escurant les restes de l'ampolla, què en sabien ells de la veritable Angèlica? Havien estat amb ella quan tancava els ulls amb la llum intermitent d'una tempesta? L'havien consolat les hores mortes que es sentia sola? Havien compartit amb ella somnis i planys nit rere nit? La coneixien nua? Nua de cos i ànima? Ni tan sols la seva legió d'amants podia respondre que sí! Ells només en sabien el que ella els havia concedit de conèixer, una part ínfima i miserable del que guardava dintre, una ombra carnal i apassionada, un esbós que no era res...

El so de l'ampolla en trencar-se contra la vorera va coincidir amb l'esglai d'una cigarreta que per fi veia la llum. En Jordi ja no podia seguir allí, ja no li quedava estómac per mirar als ulls dels pares de l'Angèlica i fer el seu paperot, de manera que es va regirar les butxaques, va decidir que encara tenia prou calers per agafar un bon gat i va creuar el pati de l'església buscant un bar. Algun dia, potser quan l'estiu ja s'hagués fos en la tardor, aniria caminant fins al racó de platja on es van enamorar i es deixaria caure entre la sorra recordant els seus ulls bruns. Llavors, com avui, massa ebri, ploraria en silenci i en guardaria el record per sempre més...

Adéu, Angèlica. Adéu...

ÍNDEX

Biografia per Sergi Escolano	3
Identitat per Pilar Foix	9
Menuts al brandi per Xavier Virgili	17
Que té canvi? per Jordi Bordas	27
Seqüències en blanc i negre per Josep M. Seró.....	33
Bloodsucker o la caça dels ullals per Joan Antoni Martín	45
L'amant virtual per Antoni Corominas.....	53
Rentat en sec per Neus Bonet.....	61
Aigua per Rosa Pagès.....	65
Per què m'estimes quan m'estimo? per Marc Casanovas.....	71
Joc de nens per Àfrica Moreno	75
El darrer desig per Octavi Franch.....	83
L'adéu per Jordi Martínez.....	89

